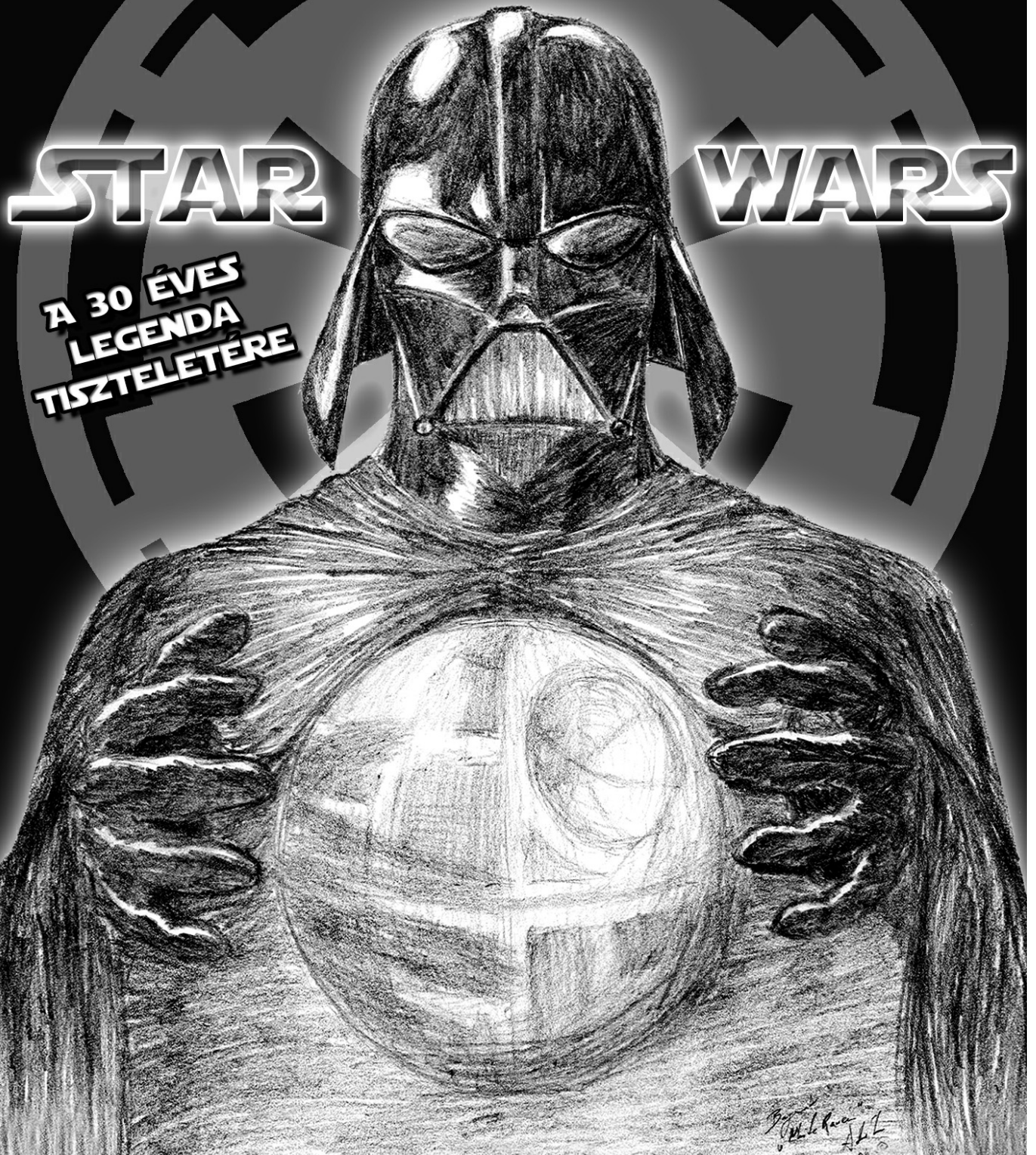

Lidercsegy

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsegy

I. évfolyam, 6. szám, 2007. június

STAR

WARS

A 30 ÉVES
LEGENDA
TISZTELETÉRE

2007. június

Az illusztrációkhoz....

Sok esztendeje, a Galaktika című, tudományosan fantasztikus antológia sorozatnak volt egy rovata: a kötetünk képeiről. K.P. ebben mindig elmagyarázta az aktuális számot illusztráló rajzok, festmények, fotók miért kerültek beszerkesztésre. Erre gondolva láttam neki ennek az irománynak. A rajzolás régóta foglalkoztat, a legrajzolóbb hangulatban, a 80-as években voltam. Azóta ez alább hagyott, mégpedig az alábbi okból: Egy jó rajz elkészítése komplex és időigényes folyamat. A megszületett rajz legyen akár milyen jó, erősen behatárolt, csupán egy pillanatot jelenít meg a történetből. Ezért van az, hogy ma már nem rajzolok, csak igen ritkán, inkább írok. A jó írás képeket ad, nem egyet, sokat. Ez persze nem jelenti azt, hogy az illusztráció nem kell! Éppen ellenkezőleg! Egy jól megválasztott grafika, vagy kép a szövegben, vagy mellett, fokozza a hangulatot! A Csillagok Háborúja nékem egy hatalmas hangulat. Ezt sokáig rajzolt képekben próbáltam megfogni. Az első mozi élménye utáni napokban lázas igyekezettel próbálkoztam a vizuális élmények megörökítésével. A dolog persze nem volt egyszerű, lévén teljesen új univerzumba csöppentem. A legegyszerűbbnek a tie vadászok tüntek, ezeket próbáltam a legkitartóbban. Az x szárnyúak totális alkotói válságot idéztek elő, de később ezen is úrrá lettem, hála néhány illusztrációnak. A legkeményebb diónak Darth Vader maszkja mellett a csillagrombolók bizonyultak. Ezeket egyszerűen képtelen voltam megfogni, még a Birodalom Visszavág után is. Nem így Sipi barátom, aki néhány próbálkozásával sokkolt. Ő szinte azonnal ráérezett mind a kettőre. Nekem sokáig csak vágyálom maradt, hogy rombolókat rajzoljak. Egyszerűen nem találtam meg a helyes perspektívát és arányokat. Váratlan és grandiózus volt a segítség. Valamelyik újranezés után álmodozva baktattam hazafelé az éjszakában, egyfolytában a csillagos eget bámulva. Ekkor történt, hogy az égbolton megpillantottam egy csillagrombolót... Na persze nem egy „igazit”, hanem egy rajzoltat. A tiszta nyári égen teljes pompájával ragyogott a kis Göncölszekér csillagkép. A rúdját képező három csillag pedig tökéletesen megadta egy közeledő romboló alsó perspektíváját! Nem tudom mennyi időn át tanulmányoztam a látványt, sokáig. Legközelebb nagy izgatottsággal vázoltam fel az égen látottakat. Csak sokadik próbálkozásra kezdett lenni valami belőle. Azóta is így nézek a kis Göncölre. Sípos Sándor barátomnak nem volt ilyesmire szüksége, sokkal jobb volt nálam! Neki sokszor kapásból ment, az ami nékem még beleizzadva se. Hosszú délutánokon át koptattuk a ceruzát, radírt és az idegeinket, a jól sikerült produkciók érdekében. Főleg én! A Birodalom visszavág ősbemutatója idején voltunk a legaktívabbak. Sándor először ezt az epizódot látta. Az első-negyediket csak később, ha jól emlékszem Hódmezővásárhelyen, amikor átbuszoztunk a mozi kedvéért. Sipi később nekem adta ezeket, a rajzocskákat. Sajna nem sok élte túl az idők viharait, és azok is nagyrészt vázlatok. Ezekből válogattunk. A múlt mellett persze nem hiányozhat a jelen sem. Amikor felvetődött ennek a különszámnak az ötlete, és az illusztrációkról beszélünk, megkértem Jimmy testvérét, WhiteRavent, hogy rajzoljon már halálcillagos témát. A régiékből ez egy kicsit hiányzik. Ő pedig két olyan témával rukkolt elő, amelyek méltóan kaptak helyet a borítón.

Tartalom

Star Wars /Túri András/	3.
Rajtaütés a magban /Túri András/	5.
Sith /Spirit/	7.
A császár jobbkeze /Túri András/	8.
Start Wars!!!!!!! /Túri András/	10.
Bomba üzlet (első rész) /Túri András/	14.
Watto és a Nagyúr /Túri András/	17.
Az utolsó előtti pillanat /Túri András/	18.
Válogatás Sipi rajzaiból /Jimmy/	19.
The Meeting /WhiteRaven/	19.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Jómagam 1984 karácsonyán találkoztam először a Star Wars-al, amikor a televízióban vetítették a Csillagok Háborúja című epizódot. A találkozás nem tartott sokáig, rögtön a film elején, a csillagromboló hasának irtóztató látványától inamba szállt a bátorság. (Megjegyzem a következő év nyarán, egy vetítésen látott E.T. is kikészített.) Hát igen, akkoriban nem voltam ilyesmikre felkészülve, viszont ezek a benyomások és a kíváncsiság arra ösztökéltek, hogy elkezdjem falni az SF és később horror irodalmat, filmeket.

Emlékszem, volt egy füzetszerűség, amelyben a Jedi visszatér című film történetét írták le, melyeket a filmből vett képekkel illusztráltak. Rongyosra olvastam, és fakóra néztem benne a képeket. Mindenáron birodalmi rohamosztagos maszkot akartam csinálni fehér kartonból, és Palpatine őreinek vörös maszkjával is megpróbálkoztam - több-kevesebb sikerrel. Ekkor már meglehetősen sajnáltam a filmmel kapcsolatos bátortalanúságom. A következő évi iskolai farsangon Lando Calrissian jelmezt öltöttem, ami azért nem volt egyszerű, mert ő néger volt. Az ok, amiért mégis őt választottam, az a széles „bőröven lévő órája” volt, meg persze a köpenye.

Mindezek ellenére mégsem váltam igazi rajongóvá, bár többször is láttam mindegyik részt, még a bővített, felturbózott változatokat is, sőt a BBC által készített tévéfilmbe is belekezdtem néhányszor, de azt egyszer sem sikerült végignézni.

Amikor jött az ötlet, hogy csináljunk egy olyan számot, amely kizárólag az SW-ről szól, azonnal igent mondtam, s nem bántam meg. Remélem a kedves olvasó is felfedezi ezáltal a Star Wars univerzum rejtett szépségeit.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 6. szám, 2007. június

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Olvasószerkesztő: Túri András (András)
Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Sípos Sándor (Sipi), Túri András

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Star Wars

avagy: Hangulatjelentés egy korszakról

Csillagok háborúja...

Oly sokat, s mégis oly keveset mond e cím. Mert hiszen jelenthetne akár egy harmadrangú „Világok harca” feldolgozást is, a repülő csészealjok és a szivarúr-hajók bolygóközi háborúját. Gülüzemű medúzák, fasisztá gnómok, agytúltengésben szenvedő hipnotizőr mutánsok, gombokat kapcsolató robotok, leginkább a Marsra vagy a Holdra hasonlító idegen világok, rakétaflották, és az azokat vezető bátor pilóták. Íme a korabeli Sci-Fi film kelléktára a teljesség igénye nélkül. Dühöng a rakétaközpontúság. A filmek másik része, főleg a szovjet film, az ember lelkét boncolgatva kereste a szükségszerűen megvalósuló szocializmus lelki mozgatórugóit, ehelyett azonban – szándékai ellenére – sötét és ijesztő dolgokat talált ott, ahol a humanista technokrátiának kellett volna lakoznia. Ha nem ez történt, akkor bárgyú ömlengés, vagy emészthetetlen „szocialista művészfilm” lett a végeredmény. Nyugaton is akad bőven lelkizős pszichomelodráma. Nem vagyok az ellensége a műfaj eme ágának, márcsak azért sem, mert Lucas is egy ilyen filmmel kezdte (THX1138, 1971), csak hogy mára a leg-többjük nézhetetlenné vált. Szóval a repülő csészealjok támadása és a mobilizált kávédaralók korszaka ez. Pedig a '60-as évek végén már volt egy film, amely nem leszuperált konyhaberendezéseket és dohányipari termékeket röptetett az űrben.

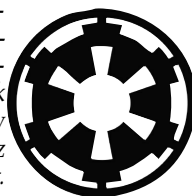
Stanley Kubrick: 2001 űrodüsszeiája volt ez a film. Az első „modern” Sci-Fi film. Még a bemutató után harminc évvel is nézhető, ellentétben kortársainak többségével. A szovjetek megpróbálták visszavágni Stanislaw Lem: Solaris-ának a megfilmesítésével, csak hogy csúnyán felsülték vele. Maga Lem is megtagadta ezt a filmes adaptációt, a forgatás közepén otthagya az egészet. Egy korabeli elemzés szerint (Kuczka Péter) „korábban némi joggal beszéltek a Science-Fiction film tragikus és rövid történetéről, vagy arról, hogy ezek a filmek csak a pusztulás képeit mutatják... joggal emlegették sematizmusát, szemléleti színvonaltalanságát, eszközeinek szűkösségét.” Kubrick '68-as és Tarkovszkij '72-es filmje után „ez a kritika elveszítette létjogosultságát... Kubrick és Tarkovszkij filmje erősen különbözik egymástól. Kubrick visszatér a Sci-Fi eredetéhez... a technikával és tudománnyal felszerelt ember kalandjait... meséli el. Tarkovszkij viszont tovább lépve az ember lelkéről mond megszívlelendő igazságokat.” A 2001-ben „... az ember megszerzi... majd túlhaladja a technikát... a Solarisban nem a technikán van a hangsúly (naná, hogy nem!), hanem a rendező... inkább arra kíváncsi, hogy képesek vagyunk-e önmagunk és egymás megértésére (szocialista módon!) belső harmóniánk megteremtésére.” Hiába hangoztatta a korabeli propaganda, hogy a „Solaris” a méltó válasz a 2001-re. Mára csak a filmműzeumokban emlékeznek a „Solaris”-ra, míg a 2001-et ki lehet kölcsönözni a videotételekből.

Ezután még majdnem egy évtized telt el, mire kétségek és lehetetlen körülmények közepette megszületett az új mítosz. Megváltoztatta a moziba járás élményét, és új minőségi mércét teremtett az évtized végére. A Star Wars lavinát indított el, mely ma is tart. A két évvel később bemutatott „Alien (Nyolcadik utas a halál)” című filmmel a '80-as évek korszakos kultuszfilmje lett. A fejlődés innen viharos, a '80-as években a Star Wars és az Alien trilógiává bővült, klubokat, regény és képregényfolytatásokat szülve. A mesemondás új trendje egyetlen dolgot sorvasztott el a celluloidgalaxisban: a régi filmek úgynevezett mondanivalóját, mely az aktuális társadalmi, politikai, technológiai problémákat tárta fel, elemezte ki. Az is igaz, hogy a régi filmek egy része épp emiatt nézhetetlen manapság. Nem így a Star Wars, mely időtlen témákra épít. Újszerű képi világa a pergő ritmusú gyors vágás – Lucas erre idő és pénzihiány miatt kényszerült – műfajja lett. A korlátok ledőltek, a fantázia száguldása elindította a lavinát. 1977-ben megkezdte diadalútját az új vizuális kultúra.

Nálunk az első igazán jelentős híradás a Rakéta regényűjság

1978 április 25-ei számában jelent meg, tartalomismeretével, sok képpel. (Ez a szám még ma is féltett kincsem.) Az akkori viszonyok közt még több, mint egy évet kellett várni rá, hogy először csendüljön fel magyar moziiban John Williams immár örök muzsikája. A fővárosi bemutató után Szentesen 1979 október 18-án délután 16 órakor a „Szabadság Filmszínház” nézőterén kialakultak a villanyégők, és a 20th Century Fox logója után a vásznon első ízben száguldott el a csillagokkal teli űrbe a Star Wars felirat. Új korszak kezdődött. A szocializmus akkori állóvizébe egy olyan tömegkultúra érkezett, amely az imént említett ideológiával ellentétben valóban nemzetközinek bizonyult. Bizony ez zavarólag hatott az akkori idők szocialista kultúráját pátyolgatók számára. A Csongrád megyei Moziüzemi Híradó korabeli számaiban egy szóval sem említik a nyilvánvalóan teltházakkal vetített filmet. A Csongrád Megyei Hírlap korabeli számaiban azonban tettenérhető az óriási érdeklődés. A megfelelő rovatban nyomon követhető, hogy csak Szegeden 22(!) napig adták. Akárhogy erőlködik a kiadvány, a szovjet partizánfilmek nyilvánvalóan labdába sem rúghattak a Csillagháború mellett. Persze a tervet azért teljesítették, úgyhogy aggodalomra semmi ok sem volt. Az amerikai Sci-Fi nézettségi indexét pedig nagyvonalúan kihagyták a füzetből.

Nyugaton megoszlott a filmkritikusok véleménye. A dicsőítő hangok mellett akadtak, akik kapásból kiátkozták a harciassága miatt az ifjúságot féltve. Akadt néhány mimóza is, aki például Peter Cushing - régebbi filmjeiben többször Drakula gróf ellenfele - Grand Moff Tarkint, a halálcsillag kormányzóját megformáló alakítása nyomán még nácizott is. Mindemellett azonban mégis az elismerő vélemények láttak többségben napvilágot. A kritikusok kiemelték a könnyedséget, az „Oz a nagy varázsló” hatását, és a klasszikus western filozófiáját. Az egyik cikkben Lucas így nyilatkozik: „Filmemben azoknak a könyveknek, filmeknek és képregényeknek a világát akartam feleleveníteni, amelyeket 12 éves koromban szerettem.” A The Sunday Times 1977 augusztus 14-ei számában pedig elmeséli: „Tunéziában hatalmas, tankokra emlékeztető járművekkel vonultunk fel. Ezek üvegszövetből készültek - H.G. Wells sem álmodhatott volna különbekezt, egy napon üzenetet kaptunk: az algériaiak érdeklődtek, hogy mik azok a katonai járművek a tuniszi-algériai határ szembeeső oldalán...”. „A mozi fenegyerekek” című könyv mely Amerikában 1979-ben, nálunk 1983-ban jelent meg, a Hollywood lassú sorvadásának – a '60-as évek drága megafilmei okán – a romjain megszülető új film és mozikultúra úttörőivel foglalkozik. Többek közt a kötet elemzést ad Francis Coppola, Brian De Palma, Steven Spielberg, és természetesen George Lucas addigi tevékenységéről, egy-egy rövid életrajzzal. Állításait és jóslatait megaladta a kor, de még így is rendkívül hasznos és tanulságos filmtörténeti olvasmány. A kötet bevezetője szerint (a játszótér című fejezet) Lucas és a többiek az amerikai film nagy hagyományainak igazi örökösei. „Ez a könyv öröklésük története, és hogy mit tettek eddig, s hogyan.” A 178. oldalra a következőket írja: „A 2001-el összehasonlítva... a Csillagok Háborújának trükkjei olcsók. Ahol Kubrick megengedhette, hogy úralomai elegánsan körözzenek egy teljes percig, Lucas az egyes hatásos jelenetek között mindig gyors vágásra kényszerült.

„Az a tény, hogy nem rendelkezünk elegendő pénzzel – emlékszik vissza rá Lucas – márpedig a különleges hatások egyetlen forrása a pénz és az idő. Visszakoznom kellett. Mint egy örült vágat össze-vissza. És körülbelül 100 különleges trükkjelenetet kellett mellőzőm. A film körülbelül 25%-ig tükrözi azt, amit eredetileg akartam.“ ... „Rengeteg dokumentumbetétet használtunk fel – meséli Garry Kurtz, a producer –, és még néhányat a játékfilmekből is. Végignéztünk minden olyan háborús filmet, amelyben légi-csata olyik, a *The Blue Max-tól* a *The Battle of Britainig*. Még a vietnami filmeket is számba vettük.“ A *Star Wars* tehát hatalmas siker lett, a nézők már a próbavetítéseken is tomboltak. Midőn valamikor a '70-es évek elején a floridai tengerparton két suhanc homokvárat építve álmódóva kitalálta a Csillagok Háborúja, az Indiana Jones filmek, és a Harmadik típusú találkozások alapötleteit, erre biztosan nem számolt. A nedves homokot lelkesen dagasztó fiatal emberek azonban rövid idő alatt meghatározóivá váltak az amerikai filmnek.

Most pedig elmesélem kedvencemet, a legenda megszületésének körülményeit taglaló történetek közül: Ebben a kis epizódban az egyik elkészített hangmérnök próbál a TIE vadásznak hangot becserekészni. Számatalan repülőteri fáradságos és teljesen hiábavaló erőlködés után az illető kimerülten fekszik a szállodai szobájában, miután minden felvételt meghallgatott, és egyiket sem találta megfelelőnek. Ekkor elromlik a légkondicionáló. A hangmérnök pedig lázasan kap a magnó után, mert pontosan ezt a magas, süvítő hangot kereste idáig.

A bemutató előtt nem sokkal az akkoriban iduló Alfa című újság legelső számában már olvastam a filmről. Akkor kissé öntelten azt gondoltam, én kapásból kitalállok jobbat a Kuczka Péter által ismertetett sztorinál. A szerző egyébként írásában érezhető előíttel kezelte a filmet, bár kellemes mesének tartja. A tartalom ismeretésekor elköveti azt a hibát, hogy a végső összecsapást (a halálcsillag elleni támadás) szerinte számítógépek vívják. Kuczka Péter különben a '70-es-'80-as években a hazai tudományos-fantasztikus irodalom nagy mentora és felfuttatója. Imépp az ő tevékenysége nyomán – a szovjet fantasztikus irodalom kissé egyoldalú ismritésére – tűnt el nem egy hazai tehetség a süllyesztőben.

Miután láttam, még többször meg kellett nézmem, a következő években sorra kerülő újabb vetítésekkor, például '82 forró nyarán, '84 tavaszán, nyarán, és később is, hogy mélységeiben átéljem, és egyre több részletét felfogjam. Az első megtekintés után szabályos amnéziát kaptam a sokktól, csak töredékek maradtak meg bennem, azok viszont beleégték az agyamba.

Sajnos nem tudom pontosan feleleveníteni, hogy azon a '79-es ószón melyik napon láttam először a Csillagháborút. Egy osztálytársam hívta fel rá a figyelmem, igen melegen ajánlotta, hogy nézzem meg, az én műfajom. Akkoriban már állandóan úrhajókat és pisztolyos embereket rajzoltam mindenhová, így törekvése meg-alapozottnak tűnt. Életemben először mentem el egyedül moziba. Azelőtt mindig a szüleimmal, vasárnapi programként, egy rajzfilmet – pl. a János vitéz –, vagy vígjátékot, de a *Star Wars-t* – mely meghatározó élménnyé vált – hétköznap, és egyedül néztem. Ma is élénken emlékszem, hogy tanítás után ott lézengtem a mozi bejárata előtt, és nyugtalanul nézegettem a filmajánló képeket. Az a képzet gyötört, hogy az utolsó pillanatban valamiért elmarad majd a vetítés. Ezért több ízben is alkalmatlankodtam a nem sokkal odébb beszélgető alkalmazottnál, és érdeklődtem, hogy megjött-e már a kópia, és lesz-e vetítés. Mosolyogva biztosítottak arról, hogy lesz vetítés. Az idő ólomlábakon vászorgott, soha nem akart négy óra lenni. A pénztáros, miután megtudta, hogy én is az iskolával jöttem, barátságosan invitált az ingyenes matinéra, de én hallani sem akartam a Mészga család kalandjairól (pedig szerettem ezt a rajzfilmet a mai napig). Ebben a felfokozott állapotban ültem be négy óra előtt a nézőtérre, hogy megtekintsem a híradót. Akkoriban minden film előtt pár perces híradót vetítettek – nem Spice Girls Pepsi reklámot, és őszintén szólva én a híradót ma is szívesebben venném –, amire ugyan nem kellett beülni – lehetett! –, de én mindig végignéztem akár sokadjára is. Ez a moziba járás szertartásához tartozott. Egy újabb csengetéssel jelezte a híradó végét, így mindenki elfoglalhatta a helyét. Alfred Newman 1954-

es fanfája – 20th Century Fox – után pedig jött a film...

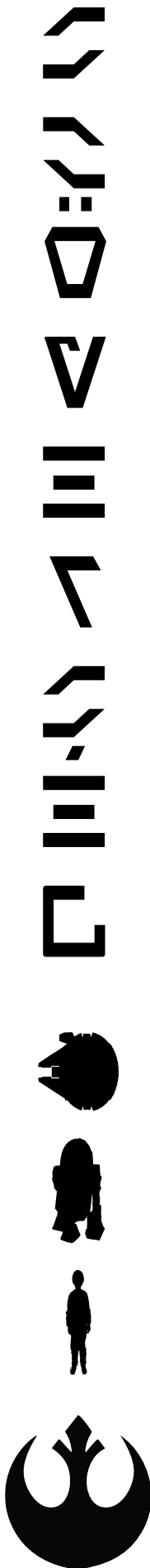
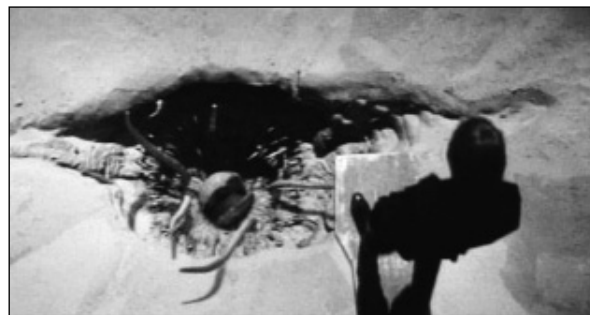
...Súlyosnak mondható kultúrsokkot okozott, és természetesen megváltoztatta a Science-Fictionhoz való viszonyomat. Új utakra lökve a képzeletemet. Az addigi meglehetősen naív, hagyományos SF olvasói képzet bémultan ácsorgott az új, mindent elsöprő látvány előtt. Nem tudott betelni vele, de megemészteni sem tudta. Kitámoelvogván a moziból a következő napokban görcsösen próbáltam felzárkózni az élményhez. Még hónapok múltán is lázasan igyekeztem lerajzolni a TIE és X-vadászokat. Jól emlékszem, hogy mindenhova TIE vadászt rajzoltam – persze primitív, elnagyolt formában –, még a tankönyveimbe is.

Az 1980-ban a Kozmosz fantasztikus könyvek sorozában megjelent könyvváltozat újabb mérföldkő volt. Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, s órát, amikor egy barátom megmutatta nekem a kötetet, a háznak előtti padon. Örjöngtem. Természetesen kölcsönadta, és természetesen nagy hevülettel elolvastam, és természetesen el voltam bűvölve. A Halálcsillag elleni támadást szinte egy levegővel olvastam végig, legalább úgy izgultam, mint a filmnél. Ez a barátom ott a padon, a késő délutánban a 12. oldal második bekezdését olvastatta el velem, épp olyan büszkén, mintha nem is Lucas, hanem ő írta volna azt a részt, imé: „Két méter magas. Két lábon jár. Fekete köpönyege a háta mögött röpdös, az arc örökké láthatatlan marad, az eléje kötött célszerű, mégis bizzar, fekete fém légzőrostély mögött, ez volt Szith fekete lovagja; tiszteletet és félelmet ébresztett ahogy végigcsörtetett a lázadó hajó folyosóján.“ Túlzás nélkül állíthatom, kissé hibbant voltam aznap este. Ez a rövid részlet már csak azért is igen nagy hatással volt rám, mert miután az első döbbenetes csatajelenetet követően megjelent a vásznon Darth Vader, vagy midőn feltűnt a Halálcsillag roppant félgömbje, nos ezek azok a pillanatok, amikortól magamat fanatikus *Star Wars* rajongónak számítottam. Az évek során alaplémmenné vált ez az első mozi, alapkövé, amelyre szellemi labirintusaimat felépítettem. Ígyhát végül következzen egy teljesen szubjektív emlékkép, a kor hangulatának egy lenyomata:

Emlékszem 1982 egy nyári délutánjára, alkonyára. Egy forró nap délutánjára, amikor hazafelé gyalogoltam a tiszai strandról, a mára már erőteljesen beépülő egykori kukoricaföld poros földútján. Alkonyodott, én pedig a hosszú úton a földet bámulva gépiesen lépkedtem, és az járt az eszemben, hogy estére moziba megyek. Hazaérkezvén már-már az idegességbe átsapó nyugtalan-ság vett rajtam erőt. Én most a Csillagok háborúját fogom megnézni. Aztán a türelmetlen ácsorgás ott a moziban, várva, hogy a 20 órás előadásnak vége legyen. A jegy persze már napok óta megvolt. Akkoriban három nappal a kezdés előtt meg lehetett venni a jegyet. Miközben az arcokat néztem egyre feszültebben, az agyam lázasan dolgozott. Készült az élményre. A filmet tátott szájjal, meredten ültem végig, teljesen elmerülve a látványban. Hazafelé az éjszakában tágra nyílt szemeim a csillagokon csüngtek, az agyamban kavargó képeket kivetítettem a szikrázó horizontra.

Oldalakon keresztül folytathatnám a tobzódást hangulataimban. Fontos mérföldkövek voltak szellemi fejlődésem útján a következő epizódok bemutatói is – A Birodalom visszavág 1982. február 25. – Jedi visszatér 1984. október 11. Az új részeket a bemutatókkor minden áldott nap – de volt, hogy egy napon többször is – megnéztem. Ezek a filmek megváltoztattak, álmódzóból álmódóvá tettek. A kor, a milió, amelyben átéltem ezeket az alkalmakat, tovatónt, vele a gyermekkor, az emlékezet azonban híven őrzi ezek lenyomatát.

Túri András

Rajtaütés a magban

...Én tudtam előre, hogy baj lesz. A sejtalem ott rágott végig bennem. Azt ne kérdezd, hogy honnan tudtam. Tudtam és kész. Éreztem a zsigereimben, a csontjaimban. Kódós látomásban tört reám. De ahogy megpróbáltam értelmezni, szétpattant, mint egy buborék. Csak a kínzó sejtés maradt. Nem bírtam magamban tartani. Swihxaat láthatóan intenzív önmérsékletet gyakorolva megkérdezte tőlem, hogy mire alapozom a kijelentésemet. Nem tudtam semmi konkrétumot mondani neki. Ahogy belebámultam a matt fekete és aranyárga írisz szemébe, megborzongtam. Az ő szeméből valaki meg merte kérdőjelezni holmi emésztési problémára hivatkozva, az ő tervét, az ő döntését. Valaki, aki ráadásul alatta állt a táplálékláncban. Gyakorlatias elme volt. Nem kárhoztattam érte, amiért vonakodott figyelembe venni az aggályaimat. Csak néhány másodpercig bámult rám, aztán folytatta a terv ismertetését. Mindenki megbízott benne, a Köztársaság legfényesebb, a Birodalom legsötétebb éveiben is sikeresen működtette ezt a kis törvényen kívüli vállalkozást. Természetesen én is megbízottam benne, mégsem bírtam ki, hogy ne szóljak. Általában tiszteletben tartották a megérzéseimet. Végül is egy szavam sem lehet, hiszen meghallgatott. Ez kijárt a csodabogárnak.

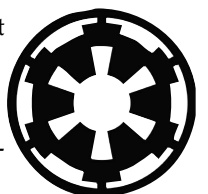
A terv kockázatos volt, de rendkívül sok múlt ezen az akción. Az áru igen értékes és kényes lévén mindannyiunknak legfőbb vágya volt elkerülni a találkozást mind a maradék Birodalmi erővel, mind az Új Köztársaság hajóival. A terv lényege az volt, hogy egy kacskaringós folyosón, összesen 28 ugrással átvágunk a magon. Kis flottánk nagyobbik fele készült nekivágni ennek a kalandos útnak. Ha sikerrel járunk, hosszú időre elfelejtettük volna gondjainkat, bajainkat. Ilyesmiből volt bőven mindenkinek. A javasolt útvonal egy kora Birodalmi és egészen megbízhatóan látszó térképen alakult. Hogy Swihxaat honnan szerezte, fogalmam sincs, nyilvánvalóan most már sosem tudom meg. Utólag olyan gyanúm támadt, hátha a Birodalmiak szivárogtatták ki. Hiszen mindenki tudja, hogy ott rejtőznek valahol. Lehet, hogy a mindig körültekintő Swihxaat ezúttal hibát vétett? Azért volt szükség ilyen sok ugrásra, mert a mag tele van gravitációs örvényekkel, átfedésekkel. Na meg ott vannak a fekete lyukak is, minden űrutazó mumusai. Azok a magukba roskadt vén csillagok jelentették a legrosszabbat, ami történhetett. A magban az űr egyáltalán nem üres, hatalmas kiterjedésű gázfelhők - soha meg nem született csillagok - érik egymást. Ott vannak a legsűrűbb csillaghalmozatok, melyek szerteoszlatják az űr sötétjét. Ha valami hasonlít a pokolra, akkor az a hely az. De akinek helyén van a szíve, és van egy jó térképe, az átjuthat. Ahogyan azt már mondtam, mi mindannyian bíztunk Swihxaat tervében. Nos, majdnem mindenki. De persze én is belevágtam a dologba, bíztam a hajómban, amit nem régen spéciztettem föl. Alaposan végigvettük az útvonalat. Mind a 28 normál térpontot, és a hiperűrbe vezető ösvényt. A legrövidebb út az egyenes elvén át akartunk vágni a Galaxis közepén. Így minimalizáltuk a kockázatát, hogy bárkivel is összefutunk. Persze távol állt az útvonalunk attól, hogy egyenes legyen, hiszen kerülnünk kellett a gravitációs csapdákat. Swihxaat azt állította, hogy mielőtt az ötlettel egyáltalán előhozakodott volna, végigment az ösvényen. Biztos vagyok benne, hogy tényleg megtette. Mondom, az útvonal jó volt. Apró szépséghibája csak az volt, hogy a Birodalmiak is használták. Így aztán a 20. ugrás befejeztével a visszatérés a normál űrbe jókora meglepetéssel szolgált. De csak nekünk, mivel úgy tűnt az a Birodalmi csillagromboló amibe belebotlottunk várt ránk. Vagy vártak minket, vagy nagyon jó volt a reflexe a birodalmi fiúknak. Mire észbe kaptunk, egy teljes hadsereg zúdult a nyakunkba. A romboló azonnal tüzet nyitott mindenre, ami a célzókomputerre elé került. Egy pillanat alatt teljes lett a zűrzavar. Hajók - barátaink társaink - puszultak el pillanatok alatt a félelmetes energiafolyamban, ami lecsapott ránk. Swihxaat nem tétovázott,

nem volt az a fajta, visszalőtt. Mivel az övé volt a legnagyobb hajó kis csapatunkban - noha nem versenyezhetett nagyságrendben a támadóval -, így őt érte a kétes megtiszteltetés, hogy célba vegye a rombolót. A két nagy hajó löni kezdte egymást. Örültem, hogy nem tartózkodom a zászlóshajónkon. Nyilvánvaló volt, hogy ki van erőfölényben. Swihxaat ezt úgy védte ki, hogy tisztos távolból körbetáncolta a rombolót. A manőverei ahogy én láttam, egy elegáns balettozáshoz hasonlítottak. A romboló minden létező úteget tüzelt, ettől meglehetősen látványossá vált az űr azon elátkozott pontja. Mintha ünnepi díszkivilágítást kapott volna a haláltusánk. Közben mi, a többiek a vadászokkal küszködtünk. Ellenségeink szerencsére a régebbi típusú TIE-ok voltak. Nem akadt köztük egy Interceptor sem. Miközben egy falkányi vadással a sarkamban egy klasszikusnak számító bukófordulós kitérő manőverrel próbálkoztam, vadul ordítottam a komlinken lövegkezelőimmel, akik sehogy sem tudták befogni a TIE-okat. Buzgón lövöldöztek a nagy semmire. Legszívesebben ott hagytam volna a pilótáfkét, hogy magam üljek be az irányzék mögé, de ebben a helyzetben nem mertem senki másra bízni a hajó irányítását. A vadászok viszont nem csak jó pilóták, hanem jó lövészek is voltak. Akár milyen ravszerű billegtettem a járművemet, nem dőltek be nekem. A kisujjukban volt az összes figura összes variációja. Alkalmasabb időpontban szívesen vettem volna bármelyiküktől különórát. Tucatnyi találatot kaptunk rövid idő alatt. Gondolatban gratuláltam magamnak, hogy annak idején nem sajnáltam a pénzt a pajzsaim feltuningolására, így azok képesek voltak hártani a találatokat.

Calout-nak hívták a fickót, aki az egyik, szakmailag legigényesebb illegális dokkot üzemeltette, egy peremvidéki elfelejtett csillagképben. Alkalmatlankodásomat az tette időszerűvé, hogy eletem lett a folytonos menekülés közbeni - hiába a csempészélet! - aggodásból, hogy mikor lövik szét az ülésre használt testrézemet. Az Új Köztársaság sűrűsödő járőrei kezdtek kártékony hatással lenni az üzleti életre. Hiába lett több a szabadság a Galaxisban, a nyugalom úgy tűnt, egyre csak fogyott. A demokrácia dicső zászlóvivői mindenbe beleütötték az orrukat. Néhány ismerősöm hátróztosztalgiát kezdett érezni a Birodalom után. Szóval pajzsok kellett, erősek. Amit csak lehetett, ki akartam hozni a bádogkaszniból. Tisztában voltam vele, hogy a hajómnak nem erős oldala a fegyverzet. Szerkezeti adottságaiból fakadóan nem is lesz az soha.

- Akkor viszont rástartolok a védelemre! - így gondolkodtam. Miután előadtam az óhajom, bevezetett az egyik legnagyobb műhelycsarnokába. Majdnem teljesen megtöltötte egy irdatlan nagy roncsdarab. A sokszögletű burkolat több helyen sérültnek látszott. Nyugtalanítóan ismerősnek tűnt, de hirtelen nem tudtam hova tenni.

- Igazán lenyűgöző! - mondtam - Mi ez?
Calout széles mosollyal nézte a tárgyat.
- Egy csillagromboló pajzsgenerátora. - válaszolta.
Elakadt a lélegzetem.
- Nem semmi! Hogyan jutottál hozzá? - csak vigyorgott.
- Valami ilyesmit szeretnél, nem?
Egy pillanatig szótlánul bámultam az óriást.
- Ez túl nagy. - jegyeztem meg, nem túl éleselméjűen.
- A lényegét be tudom építeni neked.
Elgondolkodva maga elé meredt, aztán folytatta.
- Kicsit sok helyet fog elfoglalni. Úgyhogy egy csomó szemetet ki kell majd takarítanom a ladikodból, cimborá.
- Na és hol akarod megpiszkálni a hajóm?
- Ne aggódj, már nagyjából kigondoltam az egészet.
Azt hiszem, eléggé ékesszóló arcot vághattam, mert miután végigmért, felsóhajtott, és hozzátette.

- Oké, mutasd csak meg, hogy mi nem szerepel a tervrajzaimon csempészek gyöngyél!

Meg akartam szólalni, de ő megelőzött.

- Tudom-tudom, a raktér a ti fajtátoknál szent, titkos és sérhetetlen. Majd kitörölöm az egészet, ha végeztünk. De most tudnom kell minden plusz zugról! Ugyhogya gyere ide szépen, és mesélj!

Mit tehettem, az ember legalább a szerelőjében bízson meg. Amikor végeztem, a fejét csóválva nézte az alaposan megváltozott terveket, aztán nagy vonalakban körbemutatót.

- Vackold el magad valahol, ez eltart egy darabig.

- Nekem semmi dolgom? - kérdeztem.

- Csak annyi, hogy kifizessed a számlát csodabogár. - bölintottam.

Így esett, hogy felspécizett, össze-vissza kötött, átállított birodalmi cucc védett a birodalmiakkal szemben. Akárki is tervezte a birodalmi csillagrombolókat, alighanem rosszul lett volna tőle, ha látja, mit művelt Calout a remekművével. Amikor visszatértem a bázisra, kis híján letöröltek az égről, csak a villámgyorsan leadott azonosítási kódomból mentett meg. Többen azt hitték, hogy új hajót vettem.

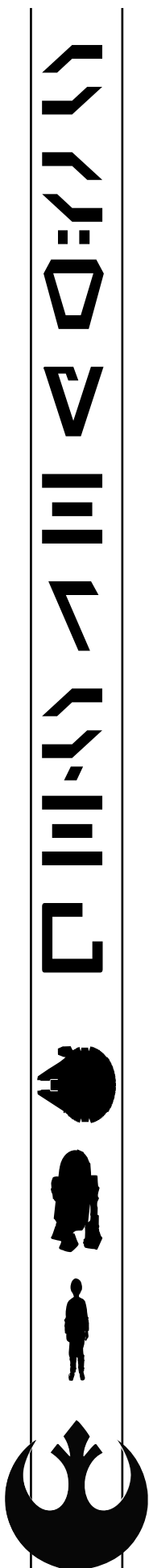
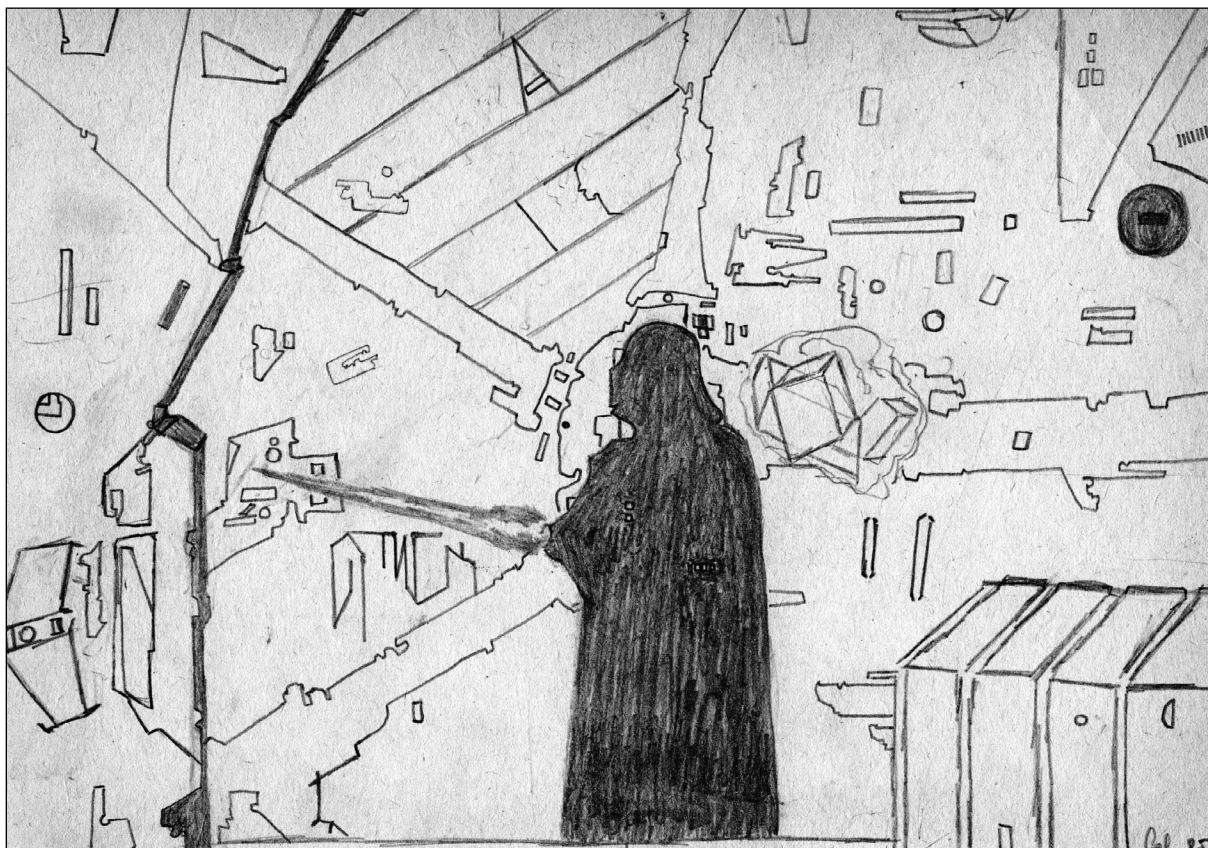
A csata már hosszú percek óta zajlott, s mi még mindig nem szedtünk le egy árva vadászt sem. Vadul bukfenceztünk, miközben keményen szidtam a lövészeket. Kikerültünk a csata sűrűjéből ugyan, de tűz vadász sündörgött a nyomomban.

- Micsoda megtiszteltetés! - gondoltam keserűen. Ha nem ilyen erősek a pajzsaim, ők már régen kipipáltak volna minket. Roppant ideges voltam, úgy rángattam a hajót, mintha csuklanék. Az egyik vadásznak ez lett a veszte. Túl közel került, s nekem csak annyi volt a dolgom, hogy a birodalmi felé dőljek. A vadász fönnakadt a pajzsomon, amely jóval erősebb és nagyobb kiterjedésű volt, mint ahogy azt az én kategóriámra a szabvány előírja. A gép jobb vezérsíkja darabokra szakadt, és az lángot okádvá kipörgött valamely gravitációs kút irányába. De hát a többi töretlenül jött utánam, és én komolyan aggódní kezdtem magamért és a hajóért. A csata felettünk kavargott, én pedig kijöttem egy vad dugóhúzóból. Nem volt mese, döntöttem. Teljes kapacitással dolgozó hajtóművekkel éles szögben megcéloztam a harctér közepét. Közben titokban fohászkodtam, hogy a pajzsaim, melyeket immár fegyverként hasz-

náltam, bírják a strapát. Calout-nak nem tetszett volna az, amit a pajzsok műszerei mutattak. Némiképp engem is nyugtalanítottak, de ez most mellékes volt! Keményen robbantunk a harcolók közé elsöpörve barátot, ellenséget, sodródó roncsokat. A másodpilótám fejhajó visítását éppen csak elnyomta a túlterhelt rendszereim vészjele. Néhány vadász pillanatok alatt lemorzsolódott mögülem, de persze nem a lövészeim jóvoltából. Miközben eszeveszetteen száguldottunk a robbanások és harcoló hajók között, a fedélzeten teljes volt a pánik. Nem törődtem velük, ki vannak rúgva! Megcéloztam a rombolót. Az még mindig hadban állt Swhixaattal. Innen úgy tűnt, oda a kezdeti magabiztosság. A gigász viharosan közeledett, én pedig igyekeztem a lehető legörültebb pályán tartani a hajót, habár ez egészen rövid távon is katasztrófával fenyegetett. A lövészek már nem lőttek, bár lett volna még mire. Attól félttem, hogy összerondítják a lőállásokat.

- De legalább - biztattam magam - nem pazarolják feleslegesen a telepek töltését. - A TIE-ek megpróbálták követni minket. Tényleg jó pilóták voltak, majdnem sikerült is nekik. A rombolón észrevettek minket, és lőni kezdtek ránk. Ennek az lett a gyümölcse, hogy tévedésből néhány vadászt szedtek le. Nem eleget. Ez, valamint az a tény, hogy gyorsan közeledtünk, sokadrendűből elsőleges célponttá tett minket. Mit mondjak, nem volt egy jó érzés. Mi pedig egy teljesen értelmetlen és öngyilkos pályán haladva - vagy inkább ekkor már zuhanva - majdnem fölkenődöttünk a monstnum oldalára. Azt hiszem, kisebb káoszt idéztünk elő odaát ezzel a manőverünkkel. Igyekeztem alacsonyan maradni, hogy megzavarjam a lőelemképzőiket. Az alattam elszuhanó „táj” szemet gyönyörködtető lehetett volna, ha turistaúton vagyunk, de sajnos lőttek ránk egy csata közepén, így nem volt túl sok időm elmerülni a technikai részletekben. A legénység felváltva átkozott engem, valamint az általuk ismert összes kultúrkör isteneit. Másodpilótáim rég letettek róla, hogy segítsenek, egyáltalán nyomon kövessenek a tevékenységemben. Az összecsapás ekkor vette a végső fordulatot Swhixaat hajója mögött, egész közel hozzá, kiugrott egy másik romboló, és pusztító erővel végsősorozta.

- Ez a vég! - gondoltam - Ideje végre megmenteni magunkat. - Bár ekkor még semmi konkrét tervem nem volt, megcéloztam a bi-

rodalmi hajó felépítményét, és szinte karnyújtásnyira a híd előtt elvágtatva átpördültem a romboló mögé. Él tudom képzelni, milyen jelenet játszódhatott le a parancsnoki állásban. Továbbra is időhiánnyal küszködve félretettem egy másik alkalomra ennek kiértékelését. Swhixaat nem adta könnyen a bundáját eközben. A megmaradt ionágyúival tébolyultan lóni kezdte a második rombolót. A hátsó szenzoraimon jól láttam, hogy rengeteg apró kis fénypont válik el a hajótesttől.

- Nagy a baj! - Futott át az agyamon. Bizonyára azt hiszed, mentőkapszulák voltak. Nem, nem azok voltak. Swhixaat-nak volt egy gyengéje a hagyományos fegyverek között: a termonukleáris bombák. Megszállott gyújtó volt. A kedvenc arzenáljának nagyobbik felét mindig magával hurcolásza. Pedig sok helyet foglalt. Nem vitás, abbéli reményében, hogy egyszer majd bevetheti. Úgy tűnt ezen vágya most beteljesült. Birodalmi csillagrombolókra lőhet ki a kincseit. Nem tudom mennyire felkészültek egy rombolón az ilyesmire, de úgy döntöttem, nem várom meg a végkifejletet. A rakétáknak nem kellett célba érniük, a hatósugaruk ezt szükségte-lenné tette.

- Forró lesz itt hamarosan a hangulat! - Swhixaat szerette kézzel kiélesíteni a kedvenceit. Ez most biztosan nem volt lehetséges, de valahogy, akárhogy is megoldotta. A fejemet rá! Nem tudtam, hogy mi lesz ebből, de nem is óhajtottam megvégni. Főként, hogy észrevettem, a rakéták nagyobbik része azt a rombolót célozta meg, amelynek holtterében éppen mi lavíroztunk. Teljes gázt adtam, úgy véltem, a gondolkodás ilyenkor hátrányos lehet. Amikor a hipermotivátor kapcsolója után nyúltam, társaim ott a pilótafülkében ismét sikoltozni kezdtek. Gyatra egy előadás volt, ugyanis eddigre jól berekedtek a fiúk. Nem törődtem velük, csak az ösztöneimre hallgattam. A csata eltűnt mögöttünk a normál térben. Mestpaxt egy pillanatra sem vette le rólam a dermedt tekintetét, míg mindenki más megbolondult a fedélzeten. Ugrottam, kiléptem, ugrottam, megint kiléptem. A legénység leginkább hisztérikusán jajgatott, vagy imádkozott, a nem túl rég még szidott istenekhez. Többször megpróbálták betörni a pilótafülke ajtaját. Azt hiszem Mestpaxt zárta be. Kedvelem őt. A hisztéria nem, az ajtó-

betörési kísérletek viszont határozottan zavartak a koncentrá-lásban.

Hat ugrással kijutottunk. Amennyire meg tudom ítélni, egy másik útvonalon. Azt hiszem nem tudnám újból megcsinálni, más kérdés, hogy nem is vállalkoznék rá. Pánikban voltam, nem akartam megvégni Swhixaat kedvenceit. Én már láttam, mire képesek. Ahogy kijutottunk, egyből beleszaladtunk egy köztársasági járőr-be. Hiába, rossz napunk volt. Egy kissé fáradt voltam egy újabb üldözési jelenethez, ráadásul több rendszerem kiment. Így nem lém-vén más hátra, megadtuk magunkat.

Vallatóink igen részletesen kikérdeztek minket az egész affér-ról. A birodalmiakról szóló minden apró kis részlet nagyon foglal-koztatta őket. Ezt megértettem. Annyszor el kellett mesélnem nekik, hogy a végén már jobban tudták a történetemet, mint én mag-gam. Aggódtam, hogy elmeszondázást végeznek majd rajtam, to-vábbi részletek után kutatva. Ez elmaradt. Értetlenül ugyan, de némiképp megkönnyebbültem. Egyetlen mozzanatot kezeltek fenntartással, azt, hogy csak úgy kihoztam magunkat onnan. Pe-dig tudom, hogy a többieknek ez volt a legmeggrázóbb, és ebből következően a legmaradandóbb élményük a velem töltött repülé-si időből. Itt valami titok lappangott. Nem nyúltak hozzám, holott a kijutásunk meséje nagyon zavarta őket. Aztán abbamaradt a kér-dezz-felelek.

Most aztán itt ülök egy jól őrzött cellában. Kicsit ideges vagyok, ha arra gondolok, hogy hányszor törtem borsot a Köztársaság or-ra alá. Amúgy nincs okom panaszra, jól bánnak velem. Remélem a hajómat nem szedik darabokra, hogy megnézzék a spéci paj-zsom. Ez az eshetőség határozottan megkeseríti a napjaimat.

Valaki áll a cellám ajtaja előtt. Érzem a jelenlétét, és ő is érez en-gem. Lenyűgözve és nyugtalanul bámulom az ajtót. Akárki is az illető, „jelen van”. Feszülten várok. Ahogy kinyílik, a felkelés egyik legismertebb, mégis a legtitkosabb figurája lép be rajta. Elámulok.

- Mit akarhat értőlem a leghíresebb Jedi lovag?! - ...

Túri András

Sith

Mélysötét álmomból árnyékra ébredék
Fájdalmas emlékként múltamba révedek
Tengernyi gyűlölet eltemetve mélyen
- Gyűlölni nem tudtam, sohasem még éltem.
Mert bizony meghaltam - nem tudom mily régen,
S azóta gyakorta ábrándozom ébren.

De nem oly ábránd ez mi örömmel tölt el
Sötét gondolatok serege önt most el.
Minden kis pillanat árnyékkal telik meg
Valami fekete csönddel érkezik meg.
Oly sokszor véreztem, égtem más bűnétől
Oly sokat túrtam és hallgattam mérgemről

Gyűlölni nem tudván elfolytott haragom
Egyetlen vágya lett az örök hatalom.
Mindig, ha vétettem, mindig, ha szenvedtem
Ki nem álltak értem, elárultak engem.
És mintha kohónyi olvasztott fém lenne
Bennsőm, mi kitölti - úgy égtem én benne.

Mintha oly sokezer idegen lélekkel
Törne ki belőlem együtt az léttel,
Úgy tombolt haragom s szinte már remegtem
Utat a bosszúnak én mégsem engedtem.

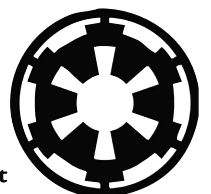
S érzem, mint tombol még most is a gyűlölet
Tudom, ha szabad lesz, Ő mindent elkövet.

Ereje nagyobb lesz, mint az emberiség.
Nem tudja mi az, hogy könyörtületesség.
Mindent megszerezhet, amit csak megkíván,
Nem állhat útjába semmilyen akadály.
Félelmet nem ismer, bosszúját élvezi.
Erkölc és etika Őt nem feszélyezi.

Királynak született, uralni a létet
Érzi, hogy élete csak így érhet véget.
Minden csak eszköze - minden amit lelhet
Hatalma nagy, mégis soha el nem telhet.
Megannyi életben értéket nem talál
Számára szolgává szelődült a Halál.

Csakis egyvalaki érdekli - Ő maga.
S ez is lesz talán az élete alkonya.
Benne a hatalmas ősErő dolgozik.
Senkije sincsen - sehova sem tartozik.
Halál jár nyomában, jó benne már nincsen,
Mindent uralhat Ő, s árnyéka az Isten.

Spirit

A Császár jobbkeze

A Millennium Falcon diadalmasan fénysebességbe lendült. A szuper csillagromboló parancsnoki hídján fagyos csend uralkodott el. Piett admirális görcsös gombócot érzett a torkában.

- Átkozott lázadók! - sziszegte a foga közt. Fel nem foghatta, hogyan léptek meg, szinte az utolsó pillanatban. Rémülten várta a láthatatlan vaskarmok szorítását a torkán. Rettetések okozója némán bámulta a csillagokat. Mélyeséges, sötét hallgatása rátelepedett az adatgödrökben dolgozó kommunikációs tisztokra is. Azok nyakukat behúzza, idegesen pislogtak a kilátóablak felé, ahol az a sötét sziluett ácsorgott. A nagyúr sziszegő légzése volt az egyetlen zaj a hídon. Hirtelen ellépett az ablaktól. A kiismerhetetlen maszk még egyszer visszafordult a végtelen éj felé, ami az imént zárta magába a menekülőket. Aztán sarkon fordult és fekete köpönyegét fellibbentve kiment a hajóhídról...

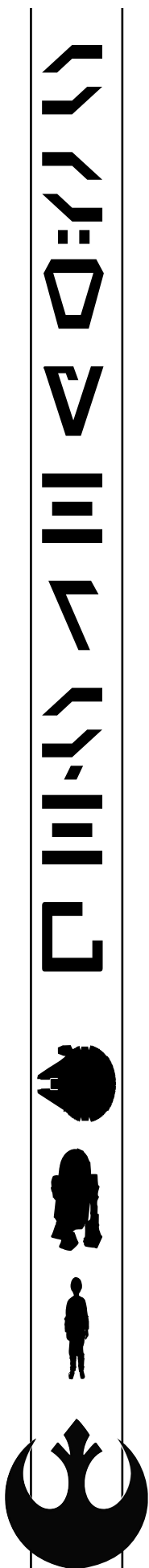
...Nem érzett dühöt, nem vallott kudarcot, noha a siker nem teljes. Büszkeség lobogott benne, érezte a fiában a lehetőséget. Félgőzelem. Latolgatott magában. Elég lesz, egyelőre. Skywalker. Ez a név olyan volt számára, mint egy szemtelen rovar, amelyet nem tudott elhessegetni. Különös érzés volt, egyszerre vonzotta és taszította. Bosszankodott miatta, mert állandóan az eszébe juttatta Obi Wan-t, azt a vén bolondot. Valami zavart érzett vele kapcsolatban. Ez a zavar az erőben, a tudatában, mindkettőben; ott kezdődött a harc bázison, amikor az a lencse formájú csempészhajó az űrállomás foglya lett. Hosszú évek után ott először érezte meg újra egykori tanítója jelenlétét. Akkor még túl hihetetlen volt. Ez a jelenlét az öreg halálával sem szűnt meg, s ezt nem értette. Megölte, s vele eltűnt a régi köztársaság Jedi lovagrendje is, végleg. Csak éppen a Jedik nem tűntek el. Az Erő áthatja a mindenséget, érezte áramlatait, úgy merült el benne, mint egy sebes sodrású folyamban. A lovagrend és a köztársaság megsemmisült, de minden percben születtek potenciális Jedik. Ez ellen a császár sem, ő sem tehetett semmit. Olyanok, mint az az egoista alak, a Wian nevű, akiből akár Szith lovag is lehetett volna. Cinikus veszélyes félelberfajzat volt, és áruló. Megölte Jedi növénydektársait. Bár vezető nélkül azok is előbb-utóbb a sötét oldalon kötöttek volna ki. Az a fajzat különösen érezte a Sötét oldalt. Hüllőjegyeket hordozó arcából sütött a számító gonoszság. Később akart vele behatóbban foglalkozni, ezért a harc bázisa hozatta. Azzal együtt semmisült meg. A határtalan univerzumban még sok hozzá hasonló élhet úgy, hogy még csak nem is hallott soha az Erőnek nevezett misztikus energiamezőről. Ha az uralkodó nem használhatja fel őket, akkor jobb, ha tudatlanok is maradnak. Megakadályozhatja, hogy újabb tanítómesterek tűnjenek fel. Ez küldetés volt a számára. Egy különleges Noghri kommandó egységei most is azzal a feladattal cirkálnak a birodalomban, hogy galaxisszerte felkutatásuk a még esetleg életben lévő Jedi mestereket. Felillant benne a lovagrend elleni küzdelem. Mészárlás volt. Háború a háborúban. A Noghrik csak neki tartoztak jelenteni. Erről a magánhadjárataról még a császár sem tud. A meditációs kamrája sötétjében különösnek találta, hogy az uralkodó megelégedett azzal az évekkel ezelőtti nagyképű jelentéssel, mely pökhendien azt állította, hogy a Jedik mind halottak. Ez hiba! De óvakodott attól, hogy a mestere előtt ezt hangoztassa. Inkább a nyakába vette ezt a feladatot is, a hú Noghrik segítségével. Az Erőben elmerült tudata érzékelte a hajót körülvevő hiperűrűt, ahogy a gigászi romboló lehagyta a fényt. Kedvelte ezt a hajót, karcsú volt és méltóságteljes, a standard rombolók eltörpültek mellette. Az erő, amelyet sugárzott, pontosan őt tükrözte. Elmosolyodott magányában, amikor felidézte megérkezését a hajóra. A Lamba lágyan siklott fölfelé a roppant nyílhegy irányába. Az méltósággal úszott a csillagok alkotta hátter előtt. Ő pedig mozdulatlanul, elbűvölve meredt rá. A dokkőbölben Ozzel admirális üdvözölte tiszteletteljes, meg-

szeppent képpel. Ahogy ott állt és körbenézett a fogadására felsorakozott egységeken, elégedettséget érzett. Üldözni, keresni fogja a lázadókat, nem hagy nekik nyugtot. Megtalálja azt a rebellis bandát! Ezzel a flottával még győzhet is, gondolta akkor, noha a kétely végig ott volt benne. Ott a Halálcsillag fémfolyosójában, amikor egyenként csapta agyon a lázadókat, ismét szembe került azzal a rezgéssel. Az előtte hánykolódó vadászgép szokatlan kisugárzásban izzott, ami jelentősen zavarta a célzásban. Furcsa érzés volt rálőni arra a gépre. Tétovázott, miközben az idő véstesen fogyott. Tarkin nem hitte el, hogy veszélybe kerülhet, ő azonban az első meglepetés után felismerte a lázadóban a Jedit. Még az út elején volt csak. Érezte rajta Obi Wan keze nyomát, és még valamit, ami miatt tétovázott, és ez a tétovázás - noha csak egy másodpercig tartott - végzetes volt. A csempészhajó árnyéka rávetült, a gépe kivágódott az űrbe. A fia pedig felrobbantotta a harc bázist. És végig ott érezte mögötte Obi Wan-t. A következő emlékkép amikor a nagy vereség után először fogadta az uralkodó. Miután túlestek a szokásos üdvözlési formaságokon, alázatosan várta a büntetést. Hiszen a lázadók csatát nyertek a Birodalommal szemben, még pedig az ő hibájából. Ám a császár Obi Wan-ról kérdezte. Készségesen mesélt egykori mentora haláláról, csak azt hallgatta el, hogy amikor levágta, az öreg teste eltűnt. Emiatt először el sem hitte, hogy meghalt, valami ódon trükkre gyanakodott. Kételyeit nem mesélte el, könnyű szívvel tette, nem volt már rá tanú. A harcállomásból maradt izzó felhőt már régen magába szippantotta az a gázóriás, a Yavin. A császárt meglepte a hír, hogy Obi Wan sikerrel rejtőzhetett ideig. Őt viszont az, hogy mindebből nem jutott messzesemenő következtetésekre. A császár is hibázhat. Jó ezt tudni. Ott, ahol állt, tőle nem messze egy klóntartály függött. A mester odalépett, és megérintette a sárgán pezsgő folyadékkel telt tartályt. Egy húsa fosztott csontváz lebegett benne. A mester felnevetett.

- Lemelisk barátunk az új klóntestében azóta bizonyára buzgón tökéletesíti a következő konstrukcióját!

Közömbösen nézte a csupasz vázat. Várta a büntetését. Ehelyett azonban új feladatokat kapott, és új hajót. A Halálcsillag egyáltalán nem nyugtázta le. Technológiai szörnyiszülöttnök tartotta. Azokat a felülvizsgált technokratákat, akik irányították, pedig bosszantó élősdinek. Amikor a Horuz rendszerben javában folyó építkezést fölkeresve először látta meg a hatalmas sziluettet, méla undort érzett. Nem értette, mit akar az uralkodó ezzel a szuperfegyverrel. A terror, mint a hatalom megtartásának eszköze kétélű fegyver. Az űrbázis éppoly tehetetlen volt az Erő hatalmával szemben, mint egy sugárvető.

- Vajon mi lehet az uralkodó igazi célja ezzel a rémséggel? - kérdezte akkor önmagát. Bevel Lemelisk, aki ezt a rémálmodot tervezte, a szemében egy neveléses alak volt, egy fontoskodó fiókzseni, aki önnön jelentéktelenségét felnagyítva abban a dajkamesében ringatta magát, hogy a méret mindent megold. A fedélzetre lépve még lesújtóbb lett a véleménye. Tarkin viszont, aki mellette lépdelt, egészen olyan arcot vágott, mint egy gyermek, aki valami különösen értékes, új játékszert kapott. A Lemelisk nevű tudálekos, fontoskodó hangnemben magyarázott, és mentegetőzött, mivel a munka nem haladt úgy, ahogyan kellett volna. A két leggyengébben dolgozó munkacsoport vezetőinek kínos halála megoldotta ezt a kis problémát is. Tarkin Nagymoff pedig roppant elégedettnek látszott. Egészen addig, amíg néhány ügyes kém el nem lopott bizonyos tervrajzokat. A haragtól sápadt arccal nyújtotta át neki az uralkodó személyes parancsát, amelyben az Invader nevű csillagromboló fedélzetére rendelte. A kémeq egy diplomáciai jelzéssel ellátott Coreliai korvetre sugároztak egy adást, amelyet sikerült bemérniük. A korvett ezután fénysebességre váltott, de ez nem aggasztotta Ralle ezredest. Az acél-

szárny alakulat méltón hírnevéhez gyorsan és hatékonyan akcióba lendült, és kiugrasztotta a lázadó hajót a hipertérből. A lezajlott csata után Ralle átengedte neki a terepet. Az adatokat nem találta ugyan, de elfogták Organa hercegnőt, azt a rebellis szenátort. A nő úgy gondolta, hogy a diplomáciai védetség leple alatt zavartalanul úzheti kisdéd játékait. A hercegnő féltelme szinte világitott az Erőben, amikor elébe hozták, bizonyítva a bűnösségét. A félelmet göggel próbálta meg leplezni, de ő átlátta a szitán. Magabiztosan söpörte el arcátlan hazudozását. Ismerte a birodalmi titkosszolgálat jelentéseit, mely egy ideje megfigyelte az alderaani szenátusi küldöttséget, mint a lázadás egyik belső góciát. A hercegnő és az apja a kiemelten gyanús személyek közt volt. Leia Organa szenátor. Magában izlelgette a nevet. Élvezettel idézte fel az arckifejezését, amikor a csillagromboló hídjáról megpillantotta a Halálcillagot. Az erős és akaratos nő kábultan, kitágult pupillákkal bámulta az űrben lebegő közeledő gigászi fémgolyót. Aztán az egész látóteret betöltötte a mesterséges hegyekkel és völgyekkel tagolt felszín. Olyan volt, mint egy irdatlan függőleges fal. A nőről lefoszlott a magabiztos arrogancia, helyébe a pánik lépett. A leszállóegységen már összeszedte magát. Első döbbenetét jeges és személytelen gőg váltotta fel. Tetszett neki a nő lelkiereje, már akkor érezte, hogy nem lesz könnyű megtörni. Tarkinnak más baja is volt, mintsem, hogy egy rebellis szenátorral foglalkozzon, így a nőt azonnal egy börtönblokkba vitték. Az elmeszondázással szembeni tiszteletreméltó ellenállása lenyűgözte. A cinkosait nem árulta el, de elmondott másvalamit. A hercegnő egy megkapó beszámólót tartott a koréliei fregatt kapitányával folytatott románcáról. A romantikus történet zavarba hozta a jelenlévő biztonsági tisztet. Mulatott rajtuk. Amikor otthagya a még mindig önkívületben vonagló foglyot, úgy döntött, a felvételt megtartja magának. Maga sem tudta miért, de nem akarta megosztani az anyagot sem Tarkinnal, sem a többi hideg technokratával. Egy szűkszavú üzenetben közölte az elfoglalt Nagymoffal a vállalat sikertelenségét. Erről észébe jutott az a másik érdekes esemény azon az átkozott bányászvilágon. Mimbam. A nő hevesen támadott a fia fénykardjával, és ő alábecsülte. Majdnem ráfizette.

- Majdnem, kis hercegnő! - Úgy látta, jól összerázódtak ő, meg a fia. Érezte a vonalmat a fiában. A gonosz játék nem csak fizikai síkon folyt. Nem akarta, hogy a fiú idő előtt rájőj-

jön az igazságra. Mindkettőt súlyosan megsebesítette, de tudta, hogy túlélik. Ez a kis kaland neki sem hozott szerencsét, de legalább a fia nyomára akadt. Aggasztotta a lehetőség, hogy az erős akaratú hercegnő Jediket szülhet a fiának. Mindketten fiatalok, és egy eszméért lelkesednek. Ez bizony egy komoly kapcsolat alapja is lehet. Kettejük esetleges frigve olyan jövőbeli fenyegetés, amire nagyon oda kell figyelnie. Ha más megoldás nem lesz, meg kell ölnie a fiát. Ez a végső eshetőség...

A császárváros a szokásos pompáját mutatta, de őt nem tévesztette meg a lenyűgöző látvány. Pontosan tisztában volt vele, hogy a felsőbb szintek ragyogása alatt a mélyben miféle torz, elfeledett élet vegetál a mocsokban. Nem egyszer járt már ott. Az Erő is ott bujkál az élet szálnalmas roncsaiban. Érezte őket, s azok is őt. Az audienciaterembe lépve elhaladt az udvaroncok sorfala előtt. Érezte a félelmet és az irigy rosszindulatot. Már nyílt titok volt, hogy a lázadók ismét kicsúsztak a markából. Érezte a felfokozott kárörvendő várakozást. Térdet és fejet hajtott a Galaxis Császára előtt. A sápadt arc mozdulatlan volt, a szemek gonosz fényben égtek.

- Üdvözöllek barátom! Milyen híreket hoztál? - A reszelős hang várakozó volt.

- Mester - hallotta a saját hangját - csapást mértem a lázadókra. A csempészt átadtam Jabbának. Felszámoltam egy nem adózó vállalkozást. Összecsaptam Skywalkerrel.

- És megölted? Azt látom, hogy nem állt át hozzánk.

- Valóban fenség, nem állt át, de nem öltem meg - még nem. Az udvaroncok puszogni kezdtek.

- Ezt hogy értsem, barátom? Kudarcot vallottál?

- Nem, mesterem. Elhoztam őt neked! - Ezzel lecsatolta az övéről azt a kis széntömböt, amibe a fia levágott jobb csuklója volt fagyasztva. Föllépett a trónig, és átnyújtotta.

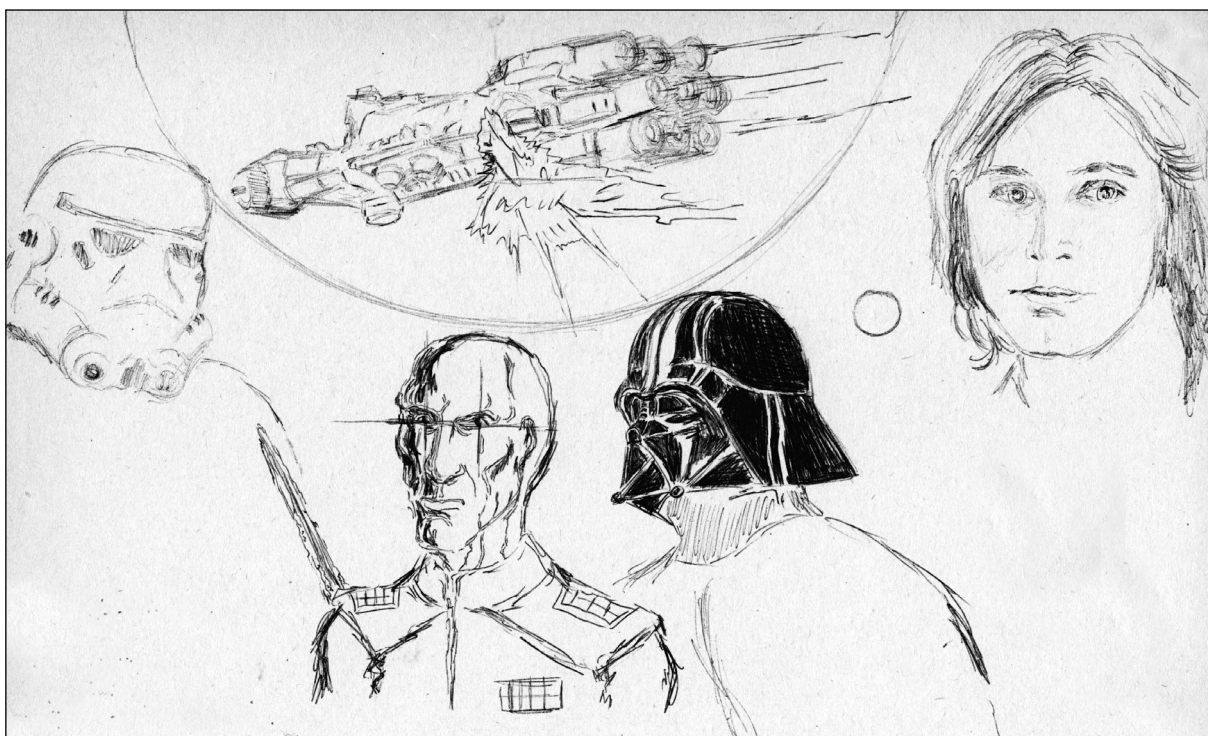
A császár arca felderült, és elégedett mosollyal szemlélni kezdte a karbonit tömböt. Ő pedig fejet hajtva a meglepett mesterek kezébe tette a fénykardot, amely valaha az övé volt.

- A fegyverre.

Az udvaroncok izgatott puszogással próbáltak egy pillantást vetni a Jedi fegyverre.

- Szép munka volt barátom, elismerésem! - s ezzel élesen felkacagott...

Túri András

Star Wars!!!!!!!

Speciálisan lerontott, primitívebb, bugyutább, nehezebb mint az eredeti, átköltött, egyszóval más!!!!!!!

Nem így írta meg!!!!

Nem baj!!!

A két értelmiségi szinte egyszerre emeli fel a poharát, hogy a benne lötyögő világoskék folyadékot lezúdítsa a torkán. A mozdulat, ahogy visszahelyezik a pultra kiürült poharukat, a méltatlanul mellőzött önsanyargató büszkeségét és beletörődő lemondását tükrözi. A két értelmiségi melabúsan bámul maga elé, miközben egy alak - aki az e.p. 4-ből ismerős lehet a számunkra - ismét feltölti a kiürült ivókupákat. Ó, ellentétben a két értelmiséggel nem szomorú, az ő karrierje rendben van. Bár ez itt csak előképe annak a kantinnak, amely világhírűvé tette, nem bánkodik. Abban a másik kocsmában bevonult a filmtörténelembe. Lelke mélyen elégedett, kifelé azonban közönyös. Nem mogorva, itt még nem, csak egykedvű. A két hivatalnok szürke egyenruhája eléggé megviselt állapotban van az átélt kalandoktól. Nem számít. Odaát, a végleges változatban az ő kalandjaikat osztották-szorozták három történetre. Mert hát ezek először velük estek meg. Nagy sztori lehetett volna! De már rájöttek, hogy az első változatoknak mindig ez a sorsuk. Ami nekik is. Egy íróasztal mélyén porosodnak évek óta. E közben az alkotó megdicsőült, és már azon töri a fejét, hogy megalkotja az előzményeket is. No de azért nem felejtették el teljesen őket. Időnként megemlékeznek róluk, mint első változatról, kezdetről. Bágyadtan egymásra néznek, alkoholban és bánatban áznak. Az egyik - aki csontos, szikár, keselyűszerű alak, reszelős hangon megszólal:

- Emlékszel cimborá?

A társa, köpcös, öntelt ábrázatú, komoran bólint. Hogyne emlékezne! Az ő történetük is jól! Még ha kissé olykor kiforratlan is. Mint a nyers gyémánt, szépen kidolgozható. De ez nem fog megtörténni!... Mindegy, büszkék rá. Ez velük történt meg, és az alkotó ebből merített ihletet a híressé vált történeteikhez.

- Igen! - Szól meg fátyolos hangon. - Emlékszem.

És ezzel elmerülnek az emlékeikben. Időnként kissé zűrzavarasak ezek az emlékek. Ezt sajnos csak kis részben okozza az alkohol. A döccenők és az összevisszaság a kidolgozatlanból fakad, és az alkotó kissé zaklatott erőlködéséből, amivel megszülette a vázlatot, amely az ő világuk lett. Ott, az íróasztal mélyén, a sárguló lapokon iddoggalva újra álmodják történetüket, meglehet kissé másként, mint azt a tisztelt alkotójuk eredetileg akarta. Álom ez, vágyálom. A befejezetlenségében is van valami báj. Az ismert mese alternatív előképe, a kitalált világok pantheonjának egyik fontos zuga, ahol mindig kissé másként zajlik ugyanaz a jól ismert történet. Az a történet, amelyet úgy ismernek világszerte milliók, hogy Star Wars!!!!

START WARS

Avagy:

Kalandok a Galactica köztársaságban, ahol polgárháború dúl a gonosz barbárokkal...

A galaxisban polgárháború dúl.

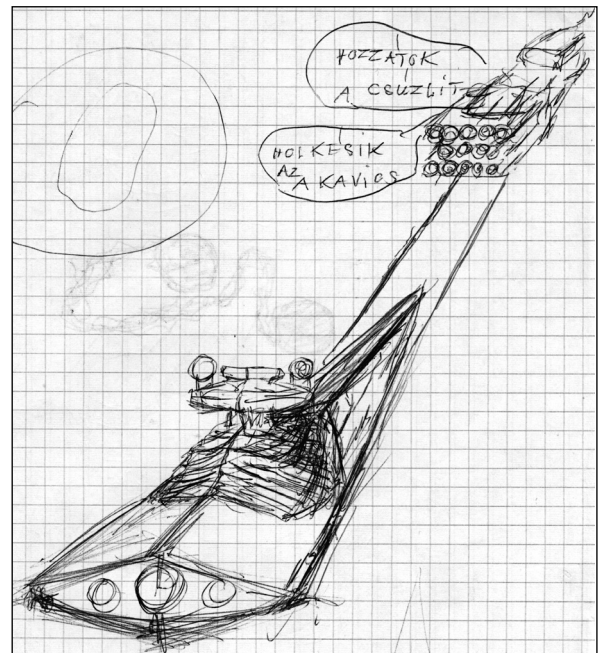
Az Imperátor csapatai üldözik a szépséges Leia Aquial hercegnőt és családját, aki bizalmas értesüléseket szerzett egy új fegyverről. A két Jedi lovag, Luke Skywalker és Annikin Starkiller vezeti az űrhajót, melyet a felkelők kicsiny csoportja zsákmányolt. Az ütközet túlélői hazafelé tartanak a fontos hírről, mely megmentheti a népet és a szabadságot a galaxisban...

Az űrhajó kivágódott a hipertérből, és átzúgott két birodalmi hajó között. Egyenesen a gravitációs örvényt előidéző különös szerkezet felé. A birodalmi hajók utánaeredtek a szökevénynek és sokszínű, halálos energiasugár-csáppokkal nyújtózkodtak utána. Annikin Starkiller egy teljesen véletlenszerű pályára állította a hajót, mire az éles szögben irányt változtatott és vad virtustáncot ki- tört a már majdnem bezárult csapdából. A felkelőknek azonban

nem volt oka megkönnyebbülésre, mert a birodalmiak utánuk eredtek. Lélekdermesztően kegyetlen hajsza vette ezzel kezdetét, szektorról szektorra - rendszerről rendszerre. Miközben az űrben száguldoztak, a felkelők vadul viszonzták az üldözők tüzeit. A csata váltakozó szerencséivel zajlott, a felkelők kalapácsfej alakú korvetjének pajzsa eddig kibírta a találatokat, mivel egy sem volt közvetlen. A menekülők több birodalmi egységet eltaláltak, de ez nem jelentett harcképtelenséget, így az ellenség nyomasztó túlereje megmaradt. A hórihorgas, keselyűarcú kétségbe esetten verte az öklével a falat. Rabtársa a sebesülését babusgatta, és csak néha pillantott fel a dühöngő társára. Tekintete már szinte közönyös volt, úgy látszott egyáltalán nem izgatja a lehetőség, hogy osztozniuk kell a lázadók sorsában, amikor darabokra robbantják majd a hajót, amin kényszerültek utazni. Az elmúlt órákban sokszor megkérdezte magától, hogyan lehetséges az, hogy ő, az Imperátor főhivatal fontos beosztású tisztviselői ilyen kalandba kevertek. Élénken élt az emlékezetében a császárvárosi ütközet, mely a lázadók lelepleződött sejtje és a Gárda között zajlott le. Ők ketten véletlenül keveredtek a tűzharcba. Pechjük volt. Mielőtt felfoghatták volna mi is történt, már tűzok is voltak. Nem igazán hitt benne már, hogy megússzák élve. Ha nem marad más választásuk ezek a terroristák kivégzik őket, ezt biztosra vette.

Leia Aquial arca feszült volt, ahogy a hátsó szenzorok képernyőit nézte. Veszésre álltak. A birodalmiak egyre közelebb értek minden egyes rendszerrel. Kíméletlen vadászköpként hajszolták őket végig az űrön. Sürgősen ki kellett találni valamit, mert a két Jedi és azok tíz fős csapata aligha lesz képes felvenni a harcot ekkora túlerővel. A következő világ, ami mellett elsuhanak, egy majdnem lakhatatlan, sivatagos bolygó volt, ami két nap fényében forrt. Leianak hirtelen különös látomása támadt. Látott valakit, egy szakállas fiatalembert, ahogy homlokráncolva olvassa a történet vázlatát, amit csak az imént fejezett be. Azt is megérezte, hogy az odakinn elsuhanó sivatagvilággal még kezdeni fog valamit a fiatalembert a következő változatban. Ebben a két Jedi is aktív szerepet kap majd. Ezt különösképpen találta, mivel úgy rémlett egy odalenn élő parasztfiú kezébe akarja adni a nagy nehezen megszerzett adatokat. A hercegnő megrázkódott, minden porcikája - az aztán volt neki, nem kevés, és nem akármilyen - tiltakozott ez ellen az eshetőség ellen. Miközben ezen töprengett, a holón Skywalker tábornok gondterhelte képe jelent meg, visszazökkenve Leiat a helyzetbe.

- Hercegnő! -

Kezdte a tábornok.

- Az energiapajzsaink bármikor leomolhatnak. A birodalmiak pedig itt vannak a sarkunkban.

- Ertem tábornok! Mit javasol?

Skywalker tekintete egy pillanatra máshová fókuszált, valószínűleg egy műszer kijelzőjére.

- Az egyetlen esélyünk, ha beme gyünk ebbe az aszteroida-mezőbe.

Ezzel a tábornok eltűnt a holóról, hogy átadja a helyét a szállongó köveknek. Leia lélegzete elakadt, ahogy a gyilkos kőmezőt nézte.

- Ez kockázatos tábornok! Könnyen odaveszhetünk!

Újra Skywalker tűnt fel.

- Ha nem tesszük meg, sokkal hamarabb végünk!

A hercegnő rövid vívódás után bólintott.

- Tegyen ahogy jónak látja!

A tábornok biccentett.

- Ha utánunk jönnek, szép birodalmi tűzijátékot fogunk látni. - Mondta, és ezzel kikapcsolt.

Az aszteroida-mezőbe behatoló birodalmi egységek gyorsan lehiggadtak, miután több hajójukat elvesztették, amikor azok frontálisan ütköztek a röpdős sziklával. Az első 10 percben több veszteségük lett, mint az azt megelőző csata órái alatt. A nagyobb hajók kivonultak az övezeten kívülre, hogy gyűrűt vonjanak köré. Gyakorlatilag így blokádba zárták az égi kőmezőt. A kisebb, mozgékonyabb cirkáló pedig módszeresen és alaposan elkezdtek átfésülni a nagyobb sziklákat amelyeken, vagy amelyek mögött a lázadók megbújhattak. A tekintélyesebb példányok felszínét végigbombázták, hogy kiugrasszák a nyulat a bokorból. Ilyenkor a többi naszád is készen állt, hogy tüzet nyisson, ha feltűnik a szökevény. A kutatás lassú volt, de alapos.

A korvetten minden csendes volt, Starkiller kapitány a rendszerek nagy részét kikapcsolta. A felkelők kicsiny csoportja komor arccal hallgatta Skywalker helyzetelemzését. Nem álltak jól. A legutóbbi manőverük során, amikor két, hegy nagyságú sziklatömb között átvágva, egy még nagyobb belsejében landoltak, a hajójuk elvesztette a pajzsait, és a fő áramköreinek egy része kiégett. A lázadók egy fél órán át csak tüzet oltottak a leszállásnak aligha, becsapódásnak teljes joggal nevezhető landolás után. A károkat felmérve arra a csöppet sem vidám következtetésre jutottak, hogy ezzel a hajóval innen már nem szállnak fel többé. Örülhetnek, hogy még egyáltalán életben vannak a fedélzetén. Egyértelmű volt, hogy szerezni kell egy másik űrhajót, azaz el kell téríteni az egyik közelben járórőző birodalmi. A feladat nem volt egyszerű, de Annikin és Skywalker parancsnokok tudták mit kell tenniük. Előkotorták a két birodalmi foglyot, és azokat is beöltöztették egy-egy szkafanderbe. A foglyok űrhajójának vezérlését azonban kikapcsolták, és a két felkelő irányítás alá vonták. Így nem tudtak megszökni, és elárulni őket. Nem sokáig kellett várakozniuk, hamarosan leszállt az aszteroidára egy birodalmi csapatszállító Y szárnyú. A mélyűri páncélos rohamosztágosok több csapatra válva megkezdtek a felszín átfésülését, miközben előttük a bombázók szőnyegbombázást hajtottak végre. Skywalker tábornok és csapata az első zónakörön belül rejtőzött, ahol biztonsági okokból, - nehogy a saját egységeket találják el - nem bombáztak. Bevetették különleges Jedi képességüket, így sikerrel észrevétlenek maradtak a birodalmiak előtt. Amikor az űrgárgisták eltávolodtak, rajtaütéssel megrohmozták a csapatszállítót, leterítették az őrséget, és birtokukba vették a hajót. Mire a meglepett birodalmiak észbe kaptak, már ki is hussantak az űrbe. Senki sem lőtt rájuk, hiszen a blokádot alkotó hajókon mindenki láthatta, hogy birodalmi űrhajó lép ki.

A lázadók kicsiny serege hosszú idő óta most először könnyebbült meg. Miután beléptek a hiperűrbe és lerázták a birodalmiakat, harsányan megéljeneztek Skywalker és Annikin parancsnokokat. Ők szerényen elhárították az ünneplést, és rámutattak, hogy milyen messze vannak még a céltól. A helyzetüket tanulmányozva rájöttek, hogy az üldözés közben egyre messzebb kerültek a titkos felkelőbázistól, ahová eredetileg készültek. Úgy döntöttek, hogy megállnak odaúton, az Endor nevű dzsungelplanétán, hogy

Leia hercegnő apját és anyját ezen a biztonságos világon kitegyék. Ők már túl idősök voltak az ilyen kalandokhoz.

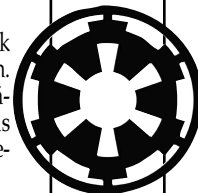
Az Endor bolygóhoz érve a felkelőknek egy igen kellemetlen meglepetéssel kellett szembenéznük. Az erdőbolygón ugyanis jelentős birodalmi erők állomásoztak, így cseberből vederbe (nem Vaderbe!!!) kerültek. Az volt a szerencsésük, hogy egy lopott birodalmi hajón közeledtek a bolygóhoz, így egy rövid, de izgalmas párbeszéd után szabad utat kaptak a felszín felé. Kis híján lebuktak amikor a pilóta izgalmasan egy régebbi kódot adott meg, de némi töprengés után odaát elfogadták. A közben előkerült újabb kódot már nem merték sugározni, nehogy gyanút fogjanak. Amikor kikerültek a birodalmiak által ellenőrzött légifolyosóból, gyorsan és feltűnés nélkül leszálltak a sűrű erdő mélyén. A földetérésük után megvitatták a helyzetet, és Annikin parancsnok javaslatát elfogadva úgy döntöttek, hogy végrehajtanak egy kommandó expedíciót, amelynek során annyi kárt okoznak a birodalomnak, amennyit csak tudnak. Így aztán a két Jedi és 8 felkelő merészen nekivágott a sűrű erdőnek, míg Leia és a családja a hajón maradt, két felkelővel, akik örködték.

A felkelők kicsiny csapata éppen egy gerillaakcióra készült, fel akartak robbantani egy birodalmi generátor-állomást, amikor Skywalker tábornok észrevett egy csapat birodalmi katonát, akik foglyokat kísérték az állomás épülete felé. Döbbenet ismerte fel a foglyokban Leia Aquial hercegnőt és családját. Mivel az őrszemet nem látta sehhol, így nem lehetett kétséges azok sorsa. Küzdelemre utalt az is, hogy a hercegnő karján kötés takart egy lött sebet. A foglyocsoportban ott ballagott az általuk túszul ejtett két birodalmi is. Láthatóan árulóként kezelték őket. Skywalker tábornok azonnal módosította az eredeti tervét, a robbantás elhalasztása mellett döntött. A két parancsnok megvitatta a hercegnő és családja kiszabadításának módját. Úgy határoztak, hogy egy kisebb elterelő támadást hajtanak végre a főbejáratnál. Amíg ez leköti a birodalmiakat, Skywalker parancsnok a csapat másik részével behatol a hátsó bejáraton. Ezután két csapatra oszlottak. A nagyobbik fele, 6 ember Annikin parancsnok vezetésével elvonult a főbejárat irányába, hogy ott harcot provokáljon. Ez alatt Skywalker parancsnok és két embere kúszva megközelítették a birodalmi állomás hátsó bejáratát.

Eközben a birodalmiak beteretlék foglyaikat az állomás börtönblokkjába és megkezdtek a kihallgatásokat. Nem válogattak a módszerekben, mert nagyon kíváncsiak voltak rá, hogy hol rejtőznek Starkiller és Luke. Az árulókkal kezdték, de hamar rájöttek, hogy ez csak két peches flótás, akik ostoba mód hagyták magukat foglyul ejteni, de nem tudnak semmit sem. Így aztán nem nagyon bántották őket, beérték néhány pofonnal. Ezután Leia hercegnőt és a szüleit vették elő. Az idős embereket is hiába kínozták és alázták meg, azok sem tudtak semmit. A vallatás vezetője rendkívül elégedetlen volt és attól tartott, ha nem tud beszámolni az Imperátor-nak valami konkrétumról, neki magának is baja lesz. Ezért azután ebbéli aggodalma miatt Leia hercegnőt megverette, megaláztatta, megerőszakolta a gátlástalan gazember beosztottjaival. Sőt még elmeszondáznak is alávetette a siker érdekében. A meggyötört hercegnő azonban egy hőshez méltón kitartott, és nem volt hajlandó elárulni sem a felkelők bolygójának nevét, sem Skywalker tábornokot. Tarkin parancsnok ezért halálra ítélte Leiat, aki ezt méltósággal viselte. Nem tört meg.

Skywalker parancsnok a két ifjú lázadóval a bejáratnál lapult az általános riadó jelére várva. Ez hamarosan fel is hangzott annak jelként, hogy Annikin és csapata támadásba lendült. Az eddig a hátsó frontot őrző katonák nagy része azonnal az elől harcoló bajtársaik segítségére sietett, így azután a megmaradt gyér őrséget könnyűszerrel leszedte Skywalker és két embere. Késlekedés nélkül behatoltak a bunkerbe, ahol a meglepetés előnyét kihasználva sikeresen nyomultak előre a bázis mélyén lévő börtönblokk felé.

Tarkin parancsnok örömmel fogadta a hírt, hogy megtámadták a támaszpontot. Bizott az embereiben és a technikai túleréjében. Ezért úgy gondolta, hogy nagy nap lesz a mai, mert a lázadás három vezéregyéniségét is likvidálhatja. Nem volt kétsége ugyanis afelől, hogy Skywalker és Annikin parancsnokok vezetik a vakmerő támadást

Mégpedig azzal a céllal, hogy kiszabadítsák a hercegnőt. Milyen ostobák, gondolta kárörvendően. Ha arra gondolt, hogy győzelmét majd hogyan ecseteli az Imperátornak, őszinte öröm járta át. Végzetes csapat mérhet a lázadásra! Ennek az uralkodó is nagyon fog örülni!! Azonnal mozgósította a tartalékokat is, és a nehézfegyverzet bevetésére is parancsot adott, hogy mihamarabb elkönyvelhesse a győzelmét.

Skywalker parancsnok és két embere néhány kisebb, rövid tűzharc után sikeresen eljutott a börtönblokkig, ahol is a kegyetlen börtönőrök jogos kivégzése után, elkezdtek Leia keresését. Elsőként a két birodalmi hivatalnokra találtak rá, akik feldagadt arccal, rosszkedvűen ücsörögtek a cellájukban. Az egyik felkelő végezni akart velük dühében, mivel menet közben megtudták, hogy milyen szörnyűségeket műveltek a birodalmiak a hercegnővel és a családjával. Am Skywalker, mint egy bölcs Jedihez illik, mérsékelte intette őket, mondván: ők nem tehetnek semmiről, ráadásul még jól jöhet a tudásuk a birodalmi főhivatal belső ügyviteli procedúrájáról. A két ifjú kissé rosszkedvűen, de elismerte Skywalker tábornok igazát, így a két flótás bántatlanul csatlakozott hozzájuk. A hercegnő szüleinek cellái üresek voltak. Rövid vizsgálat után kiderült, hogy őket már kivégezték a kegyetlen birodalmiak. A két felkelő szótlanul méregette a magát egyre kínosabban érző birodalmiakat. A fickók őszintén remélték, hogy Tarkinnek még nem volt ideje a hercegnőt likvidálni. Ha esetleg mégis, azt aligha úszák meg már. Őszintén megkönnyebbültek, amikor a nőt ott találták a cellájában. A két ifjú tátott szájjal bámulta Leiát, mintha még sosem látta volna. Kétségtelen, hogy így még tényleg nem láthaták, ugyanis a hercegnő pucér volt és testén az erőszak kétségbevonhatatlan jelei látszottak. A két ifjú lenyűgözve bámulta a még ilyen megviselt állapotban is rendkívül szép hercegnőt, a kezükben enyhén remegett a lézerkarabély. Skywalker parancsnok félrelökdöste a vigyorgó birodalmiakat, a kiakadt felkelőket és a köpenyével betakarta Leiát. Az hálásan megköszönte ezt, és egy lézerpisztolyt kért, hogy bosszút állhasson a szüleiért. Mivel senki sem mozdult, így egyszerűen odalépett az egyik felkelőhöz, és kivette a kezéből a finoman vibráló fegyvert, majd a hozzá közelebb álló hivatalnok fejéhez nyomta. A flótás lehunyta a szemét, leszámolt az életével. Am Skywalker tábornok félreütötte a fegyvert, így a lézersugár a mennyezetbe ütött lyukat, nem a birodalmi fejébe. Rövid dulakodás után, amelyben már a két magához tért ifjú is lelkesen segítette Skywalkernek, lefogták az őrjöngő Leiát. Jódarábig tartott mire észérvekkel hatni tudtak rá, eközben az ifjaknak és a parancsnoknak módja nyílt kitapogatózni magukat a hercegnőn. Úgy gondolták, hogy ezzel nem ártanak neki, és a kemény harcok után szükségük volt némi levezetésre. Amikor Leia úgy ahogy megnyugodott, ismét magára öltve Skywalker parancsnok köpenyét, kijelentette hogy átveszi a parancsnoklást. A hősök ebbe azonnal bele egyeztek, nem csak azért mert kerülni akarták a zaklatott lelkű hercegnővel a konfliktust - aki határozottan veszedelmesen festett egy szál köpenyben, kezében zsákmányolt birodalmi lézervetővel - hanem mert a hercegnő pontosan tudta, hogy hol van az állomás főreaktora, ahová a bombáikat elhelyezhetik. Leia tehát a harccsoport élére állt, és odavezette őket a reaktorhoz. Útközben alig néhány tucat birodalmi lőtték le, ebben is Leia járt az élen.

Tarkint eközben a csata folyamán az első kellemetlen hír érte. Miközben a holón az odakinn dúló csatát figyelte, egyszerre csak riadójelzés kezdett villogni a börtönblokk szintjéről. Az egyik épen maradt biztonsági kamerán végignézte és három példányban rögzítette a pucér hercegnő őrjöngését. Egész gyűjteménye volt már a hasonlókból. Ezután késedelem nélkül riadóztatta a belbiztonsági alakulatok elit csapatát. Ezek különlegesen kiképzett harcosok voltak, belső politikai tisztogatásokra és speciális, a Galactica republica szenátusa által törvénytelennek ítélt terrorakciókra. Ezután ő maga is fegyvert fogott, abbéli elhatározásából kifolyólag, hogy a hercegnővel személyesen végezzen.

Odakinn a bázis körül állásháború alakult ki. Mind a két fél érzékeny veszteségeket szenvedett. Halmokban állt a birodalmi hulla, és a felkelők is kettővel kevesebben voltak. Hiába rendelkeztek

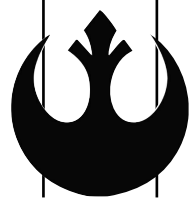
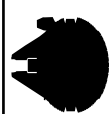
a birodalmiak nagy hatóerejű nehézfegyverekkel, a felkelők jó stratégiai érzékel megválasztott állásait nem tudták bevenni. Annikin tábornok mentális pajzsa és a felkelők hordozható generátora által gerjesztett mező nagyszerűen kiegészítették egymást, lehetetlenné téve a bombázást. Viszont a keletkező nagy erejű örvénylés zavart okozott a légkörben, így a csata sűrű hóesésben folyt tovább. A felkelők az úrból jöttek, ahol hideg van, így aztán jól viselték a megpróbáltatást. A birodalmiak, akik egy dzsungel planetán teljesítették szolgálatot, láthatóan fáztak. A nehézfegyverekkel semmire sem mentek. A birodalmi csapatok parancsnoka, Weer tábornok hiába hívta a komlinkjén a belbiztonsági testőrezredet, azok valahol másutt voltak bevetésen. A harc tovább folytatódott.

Leia hercegnő beállította az utolsó töltetet is, és intett hogy mehetnek. Skywalker parancsnok átengedte ezt a feladatot a már lehangolt hercegnőnek. A visszazámlálás beindult és ők sietve távoztak. Azaz távoztak volna, ha nem találják szembe maguk az elit biztonságiakkal.

A kirobbanó heves tűzharcban a reaktortérbe visszavonuló felkelőket az egyik ifjú fedezte, aki e közben hősi halált halt. A két birodalmi hivatalnok is fegyvert fogott, mondván ők már úgyis kegyvesztettek, és ebben a helyzetben kénytelenek megvédeni az életüket. Ez nem sokat segített a kis csapaton, mivel a két birodalmi még soha életében nem fogott a kezében fegyvert, így először kis híján egymást és újdonsült barátaikat lőtték agyon. Skywalker parancsnok türelmesen magyarázta nekik a fegyverek működési elvét, miközben lézernyalábok vijjogtak körülöttük. Leia Aquilal és az életben maradt lázadó közben fogsíkorgatva kaszabolta az elit rohamosztágyosokat, akik hamar rájöttek, hogy a leendő áldozataik nem tehetetlenek és nem is szenderegnek. Mi több, úgy harcolnak az életükért, ahogy a sarokba szorított patkány. Ők azonban az elit elitje voltak, akik személyesen az Imperátornak tettek esküt, így aztán több részre oszolta megkezdtek az alattomos bekerítését a kis lázadó csoportnak. Egy páran az álmennyezet tartóoszlopai között oldalaztak feljűk, mások a padló alatti szerviz aknában nyomultak előre, még megint mások a különböző alternatív átjárókat vették igénybe. Ezek a titkos járatok pontosan erre a célra voltak kialakítva. Tarkinon és a biztonságiakon kívül csak az Imperátor tudott róluk. Tulajdonképpen gyászos véget ért volna a felkelők kicsiny csapata, ha az egyik bomba nem lépett volna idő előtt működésbe. Ezt a töltetet a hercegnő az egyik támpillérhez tette. Fogalma sem volt róla, hogy a támpillér valójában egy álcázott ajtó, amin át a nyakukba zúdulni készülő egy vérszomjas elit kommandó. A bomba azonban felrobbant - mivel Leia rosszul állította be az időzítőt - és kiiktatta a felkelőket hátra támadni készülő birodalmiakat. Együttal rést vágott egy másik folyosóra, amin miután kimásztak a nyakukba hullott törmelék alól, sikerült elmenekülniük. A hátuk mögül több újabb robbanás is hallatszott, ismét csak idő előtt, amiért némiképp megrovaán nézett Skywalker parancsnok a hercegnőre, aki némi zavarban próbálta rendbe hozni magát a robbanástól megtépázott köpenyét. Hamarosan kijutottak egy felszálló platformra, ahol több birodalmi úrhajó vesztelt. A közelebbihez rohantak, futás közben lemeszárolova a kővé dermedten bámuló öröket. Azért volt ilyen könnyű dolguk, mert az örök Leia hercegnőt bámulták, akin a köpeny kibomlott. Ez is egy taktika, gondolta magában Skywalker parancsnok. A hercegnő immár nem vesződött azzal hogy magát takargassa, a pilótaülésbe zötytett, és haladéktalanul startolt.

A felkelők védelme a bunker előtt ekkor omlott össze, mivel a pajzs energiacecellái kimerültek. A birodalmi erők ezt látva rohamot indítottak, és vad kézitusa tört ki.

Leia már a levegőből több sikeres lövéssel megsemmisítette az üldözésükre felszállni készülő többi birodalmi hajót, majd egy elegáns manőver közben még egy rakétát is beleküldött a leszállóplatformba. A robbanás jókora lyukat ütött az állomás tetejébe. Ezután a főbejárat felé vették az irányt, ahol a megjelenésük pillanatok alatt eldöntötte a csata kimenetelét. A birodalmiak visszavonultak az állomásra, így erős tűzfedezet alatt a fedélzetre vették a

túlélőket. Már a légkör határán jártak amikor kiderült, hogy Annikin parancsnok nincs a túlélők között. Skywalker parancsnok szomorúan gondolt elvesztett barátjára. A világűrbe érve úr-csata közepén találták magukat. A felkelés és a birodalom egyik nagy ütközete zajlott a rendszerben. Hőseink nem haboztak kihasználni a helyzetüket, amit a lopott birodalmi felségjelű hajójuk adott, és a csatában lavírozva megközelítették Need kapitány vezérhajóját. A Leia által közvetlen közelről leadott iontűz izzó párává változtatta a zászlóshajót. A felkelők fellelkesülve a váratlan fordulaton, még keményebben csépezték a birodalmiakat. Azok immár a vesztes csatából elkezdték a rugalmas elszakadásnak hívták pánikszerű visszavonulást lefelé, az Endorra.

Tarkin közben megkésve a reaktorhoz jutott, magában átkozva azokat akik útközben feltartották piszlicsáré ügyekkel. Ezt írja alá, arról döntsön, erről mi a véleménye. Elege volt a bürokráciából. A helyszínen a kedvenc elit kommandóját darabokra szaggatva találta a romok között. Sehoh egy lázadó hull! Átkozódva a földhöz vágta a fegyverét és elkezdte bámulni a pusztítást. Hogy egy maroknyi lázadó így kitoljon vele, úgy érezte ez karrierjének a mélypontja. Ekkor halk pityegésre lett figyelmes. Döbbenet meredt a központi reaktor falára helyezett nagy hatóerejű aknára. A folyadékkristályos kijelző már csak néhány másodpercet jelzett a robbanásig. Az a kis idő gyorsan eltelt.

A robbanás, amely eltörölte a birodalmi állomást, jól látszott a világűrben is. A felemelkedő titáni gombafelhő hamuvá izzított jó pár visszatérőben lévő birodalmi űrhajót, és jóvátehetetlen környezeti károkat okozott a dzsungel planétán. A maradék birodalmiak megzavarodva visszafordultak, hogy áldozatul essenek a rájuk váró felkelőknek. Az a kevés birodalmi hajó, amelynek sikerült kicsusszanni a gyűrűből eltűnt a hipertérben.

Leia sikeresen dokkolt a felkelés vezérhajóján és elsőként robogott le a rámpán, az üdvözlésre érkező vezérkar elé. Eközben teljesen elfelejtkezett arról, hogy alig fedi valami a testét, így a felkelés tisztességben megöszült vezértábornagya spontán orgazmust élt át a nyakába ugro, hozzá dörgölődöz hercegnő alatt. Az ettől meglehetősen zavarban lévő tábornokok udvariasan figyelmeztették Leiat a hiányos öltözetére, aki erre elvörösödött és visszarahant a hajó fedélzetére. Kicsit később, immár rendesen felöltözve részt vett azon a megemlékezésen, amelyet az eltűnt, valószínűleg elhunyt Annikin parancsnok emlékének szenteltek. Az alig néhány órás méltatás után, a lázadó flotta fénysebességre váltott, a szigorúan titkos bázisvilága felé.

Az ünnepi ceremóniát napokig tartó előkészületek előzték meg. A felkelés első hatalmas győzelmét méltón meg kellett ünnepelni! Az ünnepség hangulata töretlen volt, annak ellenére, hogy mindenki tudta a Leia által ellopott létfonosságú adatok elvesztése a csata zűrzavarában, mivel annak őrzésével a hercegnő Annikin parancsnokot bízta meg. Így aztán továbbra sem tudtak semmit a birodalom új szuperfegyveréről. Ez lesz a következő küldetés: megszerezni és kiértékelni a terveket. De most egy kicsit ünnepelni, hiszen óriási győzelmet arattak. A dínom-dánom előtt Leia ismét megemlékezett Annikin Jedi lovagról, a felkelés oszlopos tagjáról, a demokrácia rendíthetetlen hívéréről, néhány könnyecseppet hullajtva érte. Ezután kitüntette a három bátor embert, Skywalker tábornokot és az életben maradt felkelő ifjúkat, a hősiességükért. Gratulált minden a hadműveletben részt vett katonának. A túlélőknek plusz gázsit, az elhunytak hozzátartozóinak pedig életjáradékot ígért. Ez után kezdetét vette az ünneplés.

A nagyszabású fogadás forgatagában ott volt a két birodalmi hivatalnok is. Mélabúsan ittak. Ők nem lettek hősök. A megérkezés után azonnal kihallgatták őket, többkilónyi jegyzőkönyvet felvéve az általuk szolgáltatott adathalmazról. Ezután szabadon engedték őket, és bár megfigyelés alatt tartották őket, politikai menedékjogot kaptak a felkelők szövetségétől. Így hát leitták magukat. Miután hanyatka egy nagyot, magukhoz vettek még egy palack italkülönlegességet és egymásba kapaszkodva eltántorogtak az éjszakába, a szállásuk felé...

Az alkotó megkönnyebbulen dőlt hátra a székén. Az előtte heverő vázlat leírása rendkívül megerőltető volt a számára, lévén a látvány és nem a szavak embere. Most azon töprengött, hogy a fenébe fogja megértetni barátaival és támogatóival mit is akar. Közben írt, végig ott zajlott benne az egész, egyetlen grandiózus látványként, aminek hevülete átsegítette a döcögősebb részekben. Ilyen pedig volt néhány. Minél tovább nézte a füzetet, amibe lejegyezte ezt a változatot, annál inkább érezte, hogy a történet suta és befejezetlen. Hiányzott belőle valami, ami igazán különlegessé tette volna. Azt gondolta, sőt a zsigereiben érezte, hogy kell bele egy bölcs, öreg tanítómester. De a negatív oldalról is hiányzott egy erőteljes alak, mely motorja lehetne a sztorinak. Az uralkodó nem felelt meg erre, az alakja túl homályos és távoli volt, úgy érezte ebbe a vázlatba nem fér bele az ő megformálása. Egyelőre meghaladta az erejét hogy a császár elképzelt alakját bemutassa. Az túlnőne ezeken a kereteken, majd máskor, ha egyáltalán lesz ilyen. Viszont kellene egy alvezér, egy konkrét figura, aki ellen a hősök harcolhatnak. Ebből a változatból teljesen kihagyta Mace Windut. Nem tudott vele mit kezdeni az összezsúfolt akciójelenetekben. A Jedít elmélkedő, töprengő alkatnak képzelete el, így nem illett a polgárháború forgatagába. Órá még egyszer visszatérek! Fogadkozott magában. Ahogy a hóna alá csapta a füzetet, azon kezdett gondolkodni, mi is legyen a birodalom titkos fegyvere.

- Titkos fegyver-csodafegyver-szuperfegyver

Ropogtatta magában a szavakat. Észébe jutottak a régi híradófelvételek, amiket látott a náci csodafegyverekről. De ezek nem elégítették ki. Valami nagyot akart, félelmetest és lenyűgözőt...

- Most mond meg őszintén! Szerinted mi lett volna velünk, ha benne maradunk ebben a történetben?

Kérdezte kissé ingerülten a keselyűarcú.

- Hiszen már ebben a korai változatban is csak mellékszereplők vagyunk! Mi több! Negatív mellékszereplők!!

- Ez itt még nem jelentett semmit!

Replikázott a társa.

- Hiszen Mace Windut is kihagyta, és nem tudom beleteszi e egyáltalán, pedig ő főszereplőnek indult! És nézd meg Tarkint, ő kormányzó lett, a Halálcsillag parancsnoka! Meg is halt a negyedik epizódban.

- Ami mint tudjuk, amúgy az első. Ezt jól megkavarta ez a gyerek! - Elménkedett a keselyű.

- Őszintén szólva nem értem ezt a fiatalembert. Rendben van, hogy utálja a náciakat, és majd minden negatív hősét onnan szedi. De miért gyilkolja halomra a jobbnál jobban kitalált figuráit, ilyen rövidúton, ha már megalkotta azokat. Tényleg nem értem.

A köpcös ivott egy kortyot a poharából.

- De hát a mesékben a rossz mindig elbukik.

- És gondolod, hogy a mi sorsunk más lett volna? Felvilágosítalak barátocskám, hogyha ez a Lucas gyerek benne hagy minket a sztoriban, mint jó útra tért gonoszokat, minimum megsüt minket a Halálcsillag felett!!

Rövid szünet után még hozzátette.

- Ebben a verzióban aligha lett volna más választási lehetőségünk, mint hogy beleüljünk abba az X szárnyú lélekvesztőbe és neki annak a monstrumnak!! Talán maga Lord Vader törölt volna ki személyesen minket a történetből, pikáns ízt adva ezzel az egésznek!!!

A társa rámeredt, aztán lemondóan legyintett. Némán ittak tovább, közben a tekintetük követte az alkotó távolodó alakját...

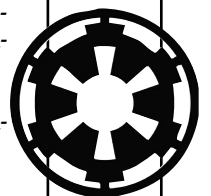
VÉGE

Az e.p. 7-8-9 -ben majd megtudhatjuk mi lett a hiányzó hős jedi lovaggal, (nem párolgott el az atomrobbanásban, sőt lovag is maradt, csak más előjellel!!!!) és izgalmas kalandokban nyomon követhetjük hogyan szerzik meg a hős terroristák... akarom mondanivaló a birodalom új fegyverének a tervrajzát.

A folytatás a következő évszázadban várható!

A várakozáshoz kívánok hosszú életet és jó egészséget mindenkinek!

Túri András

Bombaüzlet (első rész)

Túri András

A bíbor színű, cérvékony sugárnyaláb éppen csak elvettette, ahogy a falba csapódva kiharapott abból egy nagy darabot. Legörnyedve rohant előre vakon és dühösen. Vakolatdarabok záporoztak rá, a robbanások nyomán keletkezett por és füst még zűrösebbé tették a tájékozódást az éjszakai sikátorban. Körülötte a levegő telítődött színekkel és hővel, ahogy több irányból löttek rá. Vaktában viszonzta a tüzet. Végül bevette magát egy árnyékos zugba, és feszülten várni kezdett. Az ellenségeit nem láthatta abból a kapumélyedésből, vagy miből, ahová behúzódott. Áldotta az esztét, amiért a hőszigetelő overalljában vágott bele ebbe az üzletbe. Habár a hidegre gondolt, amikor a ruhadarab mellett döntött, most azonban rejtőzködésre használta. Nem találják meg, hacsak meg nem mozdul. Igaz nem ácsoroghat itt hajnalig. A sikátorban teljes volt a sötétség, csak a távoli úrkikötő idáig leszivárgó fényei adtak a dolgoknak bizonytalan kontúrokat. Megpróbálta az alacsony, girbe-gurba tetőket is szemmel tartani, miközben feszülten várakozott ott, a sugárvetőjét markolva. Több lövést fentről adtak le. Békés kereskedőnek vallotta magát, de nem riadt meg az ilyen helyzetektől sem. Elszántan várakozott a támadóira. Nem fog kegyelmezni nekik...

A Nattotarrók által megadott találkahely, egy folyosószerű, boltozatos helyiség volt, a nyomornegyed határán. Látzott rajta, hogy valami raktárszerűségnek használhatják, de azon pillanatban tökéletesen üres volt. Meghatározhatatlan eredetű szemét borította a padlót. Leendő üzletfelei jól láthatóan két csoportba különültek. Öten voltak azok, akik neki szándékozták eladni a szobrokat, míg egy háromfős csoport láthatóan ellenezte ezt. A vita még javában zajlott, amikor ő a helyiségbe lépett. Az ingerült gesztikulálással vívott szópárbaj hirtelen végetért, és az elégedetlen trió visszavonult az épület átellenes vége felé. A többi helybéli, mintha mi sem történt volna, üdvözölte őt. Miközben viszonzta az udvarias gesztust, gyanakodó pillantást vetett amazokra. Határozottan érezte rajtuk a rosszindulatot. Másként néztek ki, más volt a ruházatuk is, mint az öt üdvözlőknek. Kevés ismerettel rendelkezett a Nattotarrókról, azt azonban gyanította, hogy egy másik klánról van szó, amely csoport ellenérdekelhet a vele kötendő üzletben. - Lehet, hogy még bajom lesz velük? - futott át az agyán. Úgy döntött, hogy egyelőre nem bocsátkozik találgatásokba, és az üzletre koncentrált. Az üdvözlés formáságai után egyikük, aki a legjobban beszélt a szabványt, bő lére eresztve mesélni kezdte a szobrok megtalálásának kalandos históriáját. Ezt némiképp unta. Azért türelmesen hallgatta végig az előtálalt zavaros mesét. Számára nem ez volt a fontos, hanem a tény, hogy nem regisztrált csoportról van szó. Tehát nem lopták azokat, hanem újonnan találták. Hitte is meg nem is a sztorit, mely szerint egy mély szakadék alján lévő barlangban lelték a műkincseket. Felőle akár igaz is lehetett, bár sokkal elfogadhatóbbnak tűnt az a feltételezés, hogy a szobrokat nem mostanában találták, hanem most kell a Nattotarróknak a pénz valamire. Számára mindez mellékes volt, a szobrokat akarta. Az elbeszélés bővelkedett a hatásosnak szánt szófordulatokban, azonban a Nattotarr nem beszélt elég jól a szabványt ahhoz, hogy elkápráztassa, egy régészeti szempontból valóban izgalmas-

nak tűnő történettel. Valószínű, hogy az igazságot hallotta, de valamiért abban is biztos volt, hogy az nem mostanában történt. Olyan érzése támadt, hogy az elbeszélés néhány részletét megváltoztatták, éppen azért, hogy ne derüljön ki a történet régi volta. A szóáradatnak egyszerre csak vége szakadt, és csend telepedett a helyiségre. Udvariasan kifejezte a csodálatát az izgalmas történet előadójának, aztán megkérdezte az árat. A Nattotarr rövid szünet után, éppen a kétszeresét mondta annak az összegnek, amit a coruscanti kapcsolata jelzett. Mosolyogva megrázta a fejét, és az előbbi összeg egynegyedét adta meg, mint szerinte elfogadhatót. Ez még így is elég lett volna egy régebbi típusú, B kategóriás teherhajó megvásárlására. A feszültség tapinthatóan megnőtt a teremben. Az öt lény vadul vitázni kezdett egymás között, az üvegtöréshez hasonló nyelven. Az egyikük elbizonytalanodva egy pillantást vetett a hátrább álló csoport felé. Fenyegetést árasztottak, ami a rípszija nyomán még mintha erősödött is volna. A rossz érzése fokozódott. Talán nem kellett volna ennyire arcátlannak lennie, futott át rajta. - De hát ők kezdték! - vitakozott magával. Kétségei támadtak a sikert illetően, de ezeket már nem tudta végiggondolni, mert a szóvivő ismét feléje fordult, és újabb ajánlatot tett. Fellélegzett. Nyugodtan belenézett a higanyszerű arcba és kontrázott. Bonyolult alkudozás vette a kezdetét, amit komplikáltak a nyelvi nehézségek is. Miután szópárbajt vívott a vezetővel, amit az folyton megszakítva fordított a társainak, a lények ismét vitakozni kezdtek egymással. Eközben a másik csoport néma dühvel figyelte a fejleményeket. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát miattuk. Aztán folytatódott az alku. Végül hosszadalmas szócséplés után, sikerült megegyezniük az előzetes ár 90%-ában. Ennek nagyon örült, mivel így, ha létrejön az üzlet, már azon 10%-os haszna lesz, ha megveszi a szobrokat. Elhatározta, hogy a társának nem szól erről a fejleményről. Úgy érezte, ez jár is neki, az üzletkötés fáradságaiért cserébe. A szertartásos búcsúzkodás után még egy pillantást akart vetni a másik három Nattotarr-ra, de azok már nem voltak ott. A rossz érzés ismét felerősödött benne, és mint kiderült, nem is alytalannul. A dokk felé menet egyszerre csak megérezte, hogy követik. Finom ösztöne volt az ilyesmihez. Habár úgy tűnt, hogy egyedül van ott a szűk utcán, tudta hogy bajban van. Az első lövés felülről jött, és a lába előtt robbantott lyukat a málladozó betonba. Oldalt vetődött, és futásnak eredt. Körülötte vijjogtak a lézernyalábok, miközben vaktában rohant a sikátor legsötétebb része felé. Végül ideért ebbe a kapualjba, ahol már jó félórja szorongott. Éppen azon töprengött, hogy megkockáztassa-e az előbbre jutást, amikor ismét lövések kezdtek el cikázni az utca hosszában. Ám ezúttal némi meglepetéssel kellett tapasztalnia, hogy nem ő volt a célpont. Megpillantott egy alakot, amint tüzet nyit az egyik lejtős tető irányába. A tárgyaló partnere volt az, és éppen lelőtte az egyik fajtársát. A megölt Nattotarr karistoló zaj kíséretében legurult a tetőről. Tisztán hallotta, ahogy földet ért a túloldalon, mintha egy nagy vízzel töltött edényt vágta volna a földhöz. Távolságban is több lövés villant, és futó lábak zaja hallatszott. A lényben, aki az imént megölte egy társát, most már biztosan a vitapartnerére ismert a ruházata alapján.

- Minden rendben! - csikorogta. Most már nem kell félnie!

A lény találmomra kiáltott bele a síkatorba, nem vette észre. Aztán megfordult, és fémes suhogással, tompa dübögéssel elfutott. Nem mozdult még egy újabb jó félórán át, csak azért, hogy teljesen bizonyos legyen benne a Nattotarrok, „ellenség-barát” mindannyian csakugyan elmentek. Elege volt belőlük. Ahogy csendben végig osont a kihalt utcákon, végig maga elé tartotta a pisztolyát. Fáradt volt és nyugós. Egyszer megriaszított valamiket-valakiket? - majdnem lepuffantva az egyiket. Rémséges rikácsolással iszkoltak el. Nem tudta azonosítani egyiket sem. Amikor végre bezárult mögötte a dokk biztonsági ajtaja, meg sem könnyebbült. Épp csak annyi ideje volt, hogy kifújja magát, s máris mehetett a megbeszélrt randevúra. Hajnalodott. - Jól megdolgozok azért a 10%-ért! - gondolta fáradtan.

A Nattotarr pontosan érkezett a találkozóra. Hajnalodott, de az égen még ragyogtak a mag sűrű csillagképei, melyek mozdulatlan pontjai közé mozgó fények vegyültek, a távoli űrrikító forgalma. Hideg volt a szél, a fekete hővédő ruhája éles ellentétben állt a kövek vöröses-sárga színével. A szél meglebbentette a lény bő köpenyét, ami rikitó színek zavaros egyvelegének hatott. Zeveqal a sziklás patakparton állva várt rá. A lábát egy gömbölyű kövön nyugtatta, teljes készenlétben, állig fegyverben. Az éjszakai kaland után meglehetősen feszült volt még. A lény nem tűnt ismerősnek, habár ez tulajdonképpen nem jelentett semmit. Talán egy harmadik klán is érdekelt lehet az ügyben. A Nattotarr elnyűtt, sokrétegű ruházata pont olyan tiritarka volt, mint a köpenye. Olyan benyomást keltett, mintha sok különböző színű és anyagú szövetet dobáltak volna rá találmomra. Megállt vele szemben, két hosszú lépésnyire tőle. Ha észre is vette, ahogy a fegyverét babrálja, nem adta a jelét, hogy zavarta volna.

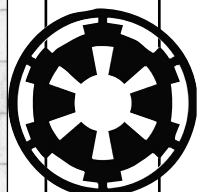
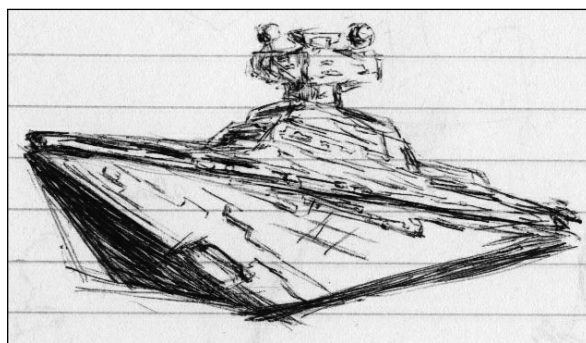
- Mutasd a pénzt! - A hangja úgy csikorogott, mint egy összeomló vastorony. Sokkal jobban beszélt a galaktikust, mint az esti vitapartnerre. Ettől kissé ideges lett. Mi van, ha azóta más nézet jutott fölénybe a klánon belül, és valami csapda készül? A szemei villámként cikáztak a hajnali vízmosságban, de a gondolatai még sebesebbek voltak. A Nattotarr furcsa mozdulatot tett, amit először nem tudott értelmezni, és ezért kellőképpen megrémült, de aztán hirtelen rájött, hogy csak megpróbálja megnyugtatni.

- Egyedül jöttem! - csikorogta. Zeveqal kifújta a levegőt, és lassan hátrálni kezdett a síklója felé, egy pillanatra sem véve le a szemét az ismeretlen Nattotarr-ról. Kiemelte az utastérből azt a fémkazettát, amiben az üzletre szánt pénzt tartotta. Maga elé tarva kinyitotta, és megmutatta a lénynek. A legnagyobb címletű köztársasági kreditek töltötték meg színültig a kazettát. A lény bólintott. Becsukta a dobozt.

- És a többi? - A hangja ezúttal olyan volt, mint amikor egy éles kést húznak végig a kövön. Kirázta tőle a hideg. Mohóságot érzett benne. Előhalászta a chipet, és megvillantotta a vöröses-kékes napkeltében. A lény bólintott. Egy poros és agyonhasznált hátizsakszerűséget akasztott le a válláról, amit ez idáig észre sem vett, és a lábához dobta. Egy pillanatra ismét kellemetlen gombóccá dermedt a gyomra. Most le kell hajolnia érte, s ezalatt védtelen lesz. Riadtan kutatta a lény esetleg mégis a közelben rejtőzı cimboráit. Végül erőt vett magán, és gyorsan felkapta a zsákot. A másikat szemmel tartva, kinyitotta, hogy meggyőződjön a tartalmáról. Idege-

sen, de mégis aprólékos gondossággal áttanulmányozta darabonként. Alig tudta elfojtani a meglepetését, amikor rájött, hogy több mıtárgy van a zsákban, mint amit a hologramfelvételen látott. A várakozó Nattotarr-ra pillantott, egyik kezében a zsákkal, a másikban a pénzzel. Aztán a kazettát leejtette, és a vele szemben álló felé rúgta. A fémdoboz csörömpölve átkacsázott a köveken felé. Az felkapta, és kinyitotta, hogy újra megsejmelhesse a fizetséget. Zeveqal egy újabb pillantást vetett az ismeretlen szobrokra. Ez már túl szép! - gondolta. A Nattotarr közben a chipet tesztelte egy meglepően modern, hordozható terminállal. A végeredmény úgy látszott kielégítette, mert becsukta a dobozt, biccentett felé, aztán gyorsan eltűnt a közeli sziklafal mély árnyékában. A hirtelen támadt légáram lehűtötte. Gyorsan visszavonult a síklójához, és még egyszer, utoljára szétnézett a patak partján. Annyira békés volt a látvány, hogy szinte hihetetlen volt az iménti kőzjáték. Valahogy nem érezte idevalónak a Nattotarrokat, minha nem e világ őslakosai lennének. - Nem illenek ők sehova sem. - fogalmazta meg magában az élményeinek összegzését. - Idegenek a saját világukon. Miközben a kikötő felé száguldott, immár óvatosan örülni is tudott a szerzeményének. A dokkban már vigyorogni is képes volt, bár egy kissé zavart volt még. Egyre az üzletfelén járt az esze. Nem tudta eldönteni, hogy szerencséje volt-e csak, avagy más oka volt, hogy ilyen simán ment minden. Azt okoskodta ki, hogy valószínűleg végleg az a csoport kerekedett felül, akikkel az este tárgyalt. De az is lehet, hogy meggyeztek. Halványan ott vibrált benne az a rossz érzés a Nattotarrt nézve, mint annál a triónál ott a raktárban. Az is megfordult a fejében, hogy az éjszakai csata talán tovább tartott, mint amit ő látott belőle. Nem volt teljesen biztos benne, hogy vajon a tárgyalófelei győztek-e. Valamiért mégis neki adták el a szobrokat, és becsületes cserében. Úgy érezte, hogy több lehetséges jelölt közül esett rá a választás. Minél tovább gondolkodott rajta, a dolog annál zavarosabb lett. Ha lehunyta a szemét, újra maga előtt látta azt a rámeredő, folyékonynak tűnő arcot, a félhódszerű fejfedő alatt. Az is lehet, hogy egyike volt azoknak, akik az éjszaka még meg akarták ölni. Tudta, hogy még álmodni fog azzal az űvegárcal.

A csillagok fénye elnyűtt remegő csíkokká, spektrumot váltott, és a tat mögött széthullott apró szemcsékre, akárha a világmindenség elhamvadt volna egy éteri tűzben. Hosszan elpepecselt a komputer által kiadott adathalmazzal, de közben azonban egészen máson töprengett. Örömet gyorsan ismét a különböző verziókon való rágódás váltotta fel. Még annak sem tudott örvendezni, hogy azonnal megkapta a felszállási engedélyt, nem jött közbe semmi sem az utolsó pillanatban, mint ahogy attól félt. Nem tudott róla semmit,

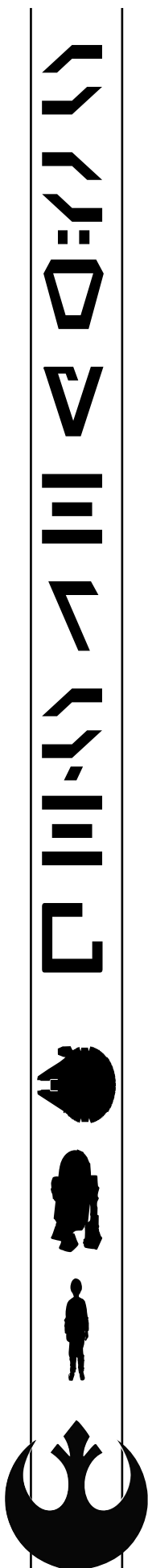

hogya a társa hogyan fogja segíteni. Nem volt elég megszerezni az árut, túl is kellett rajta adni úgy, hogy elkerüljék a bajt. Védett műkincsekkel nem egyszerű kereskedni. Ezért egy szenátor kapcsolatai sokat lendíthetnek az ügyön. Nem ismerte a tervet, nem avatta be, de biztos volt benne, hogy a Bottasat mindent megszervezett, és sima ügy lesz. Még az sem lehetetlen, hogy valami ravasz kerülő úton a Jediknek fogják eladni a zsákmányt. Ez a Jedi dolog, ismervén a barátja mentalitását, nem is tűnt olyan lehetetlennek. Őt ez nem érdekelt, a lényeg, hogy minden simán menjen. Lefuttatott egy utolsó ellenőrzést, aztán kikászálódott a pilótaülésből. Kilépett a közlekedő folyosóra. A raktér ajtajánál csak egy pillanattal állt meg, futó pillantást vetve kijelzőre. A rakteret legális áru töltötte meg. Miközben gondolatban végigment az árulistán, továbbindult a hálófülke felé. Fáradtan dőlt le az ágyára, és a világra gondolt, amelyet ebben a pillanatban már fényévek tucatjai választottak el tőle. A mag egyik legzűrösebb helyén szerezte be élete nagy fogását. A Canthotus rendszer a magvilágok közötti hierarchiában nem számíthatott előkelő helyre. Amolyan előszobájának számított a politikai és gazdasági irányítás bonyolult és fényességes közepének. Transzitolomásként funkcionált, s így az átmenetet képviselte. A politikai státusza meglehetősen zűrös volt, egyszerre sorolta magát a magvilágokhoz és a külső gyűrűhöz, attól függően, ahogy az érdeke megkívánta. Helyzetéből adódóan borotvaélen táncolt. A rendszer nemcsak a közéletben állt abszurd pályán, hanem a galaktikus ekliptikán is. A rendszerre a legnagyobb hatással fejlődése során egy közeli és intenzíven sugárzó csillagközi gázfelhő volt. Ebben a felhőben több ezer csillag van születőben. Valamikor a távoli jövőben itt majd új csillagrendszerek alakulnak ki. Időnként egy formálódó csillag labilissá válhat, ez pedig gigászi katasztrófába torkollik mindannyiszor. A Canthotus rendszer nem csak a fényességes mag, hanem ezen felhő körül is kering. Zeveqalnak a grafikusán ábrázolt pályagörbéről egy rovar jutott az eszébe, amely szédülten

döng körül egy nagy tábornózet. A rendszer már több ízben megsínylette a felhő közelségét. Ilyenkor szinte alig maradt irtója az életnek bolygóin. Többször merült el az úgynevezett sűrítőhullámokban, amelyek a köd anyagát nyomták össze csillagokká. Persze addigra a lökeshullám már alaposan legyengült, de még így is szörnyűséges dolgokat művelt a rendszer világaival. Emiatt a külső bolygók már nem voltak egyebek sívár és formátlan kődaraboknál, de a belsőökön is csak szerényen tengődött az élet. A Canthotus iszonyatosan száguldott, ez még nem lett volna baj, de a pályája egyik szakaszán „súrolta” a felhő szélét. Ez hirtelen lelassította, hogy aztán majd a mag tömegvonzása ismét felgyorsítsa. Ha „pechje” volt, az ilyen találkozásakor érthették azok a bizonyos sűrítő hullámok is. Bár már számos modellezést látott, hogy mi is történik ilyenkor, egyszerűen képtelen volt befogadni a rettenetes kataklizmát, ami azonban nem csak pusztított, hanem teremtett is. Többek között a Nattotarrokat is. Ezek a lények emberszerűek voltak, de valahogy mégis folyékonyak. Egyes szakértők szerint a Nattotarrok evolúciója készül a következő katasztrófára, amikor is valahol mélyen a bolygó kérge alatt egyetlen konglomerátumba olvadva átengedik magukon azt a hatalmas erőt, ami lecsap a világukra, így élve túl azt. Voltak ennél jóval vadabb elméletek is, mivel a Nattotarrokról keveset lehetett tudni. A legutolsó ilyen hullámgyűrű már ereje legvégén érte el a rendszert, úgy 6 millió standard évvel ezelőtt. Az asztrofizikusok szerint a köd közepén robbant fel egy gigászi ikeralakzat, kettős lökeshullámot képezve. Mire azonban elérte a felhő szélét, már csak egy gyűrű létezett, amely ráadásul nem egyenletesen terjedt. A rendszerbe érve több sávja teljesen elnyelődött a külső övezetben, mire elérte a belső bolygókat. Valószínűleg az eddigi legkisebb erejű csapás volt, mivel a Canthotus egyáltalán nem sínylette meg. Régebben valószínűleg több olyan hatás is érthette, melynek hatására akár szupernóvává is válhatott volna. Ezúttal azonban némiképp rejtelmes módon hasznosította a hullámot. Emiatt van az, hogy a rendszer csillaga a Canthotus, fiatalabbnak tűnik a valódi koránál. Valahogy „megifjodott” az őt ért energiától. A hullám közben „megszülte” az értelmet is, néhány ködbéli csillag után. Ez volt a teremtő pusztítás, ahogy azt a Nattotarrok vallása is tanítja. Azóta a rendszer ismét messze jár a ködtől és gyorsul. A Nattotarrok nincsenek túl sokan, és nem is látzanak túl szaporának sem. Azt sem tudja senki, hogyan szaporodnak, egyesek szerint osztódással, de ez megint csak nem több egy elméletnél, ráadásul nem is a legjobb közül való. Tény, hogy sosem láttak még fiatal vagy öreg öslakost sem. Habár együttműködnek a köztársasággal, de csak a politika színpadán, azt is csak a saját jól felfogott érdekükben. A szenátusban egyetlen Nattotarr sincs, más fajú politikusokat bízták meg a képviselőikkel. A kultúrájukat és minden mást elég keményen védelmezik, már szinte agresszív módon. Ahogy ők adták tudtára a meglepett köztársaságnak, nem szeretik, ha átmeneti jelenségek belszólnak az életükbe, mégha jobbító szándék vezérli is azt. Azt meg végképp senki sem tudja, hogy meddig élnek. Lehetséges, hogy egyike a leghosszabb életű ismert fajnak a galaxisban. Félálomban ismét maga előtt látta a rámeredő, üvegszerű arcot, és hallotta azt a fémesen folyékony hangot:

- „Mutasd a pénzt!” ...

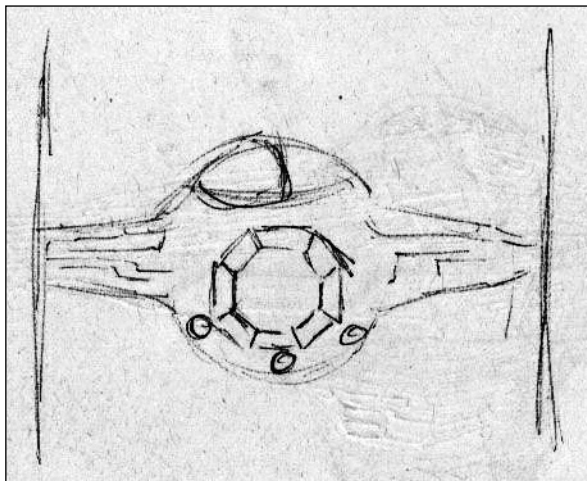
Folytatjuk...

Watto és a Nagyúr

....és most bajban volt, szomorúan és ijedten a rászegeződő sugárvetők és ellenséges, undorodó pillantások keresztjében. A szerencse, ami az ő esetében az első komoly csorbát egy bizonyos Qui-gon nevű egyénnel kötött fogadáson szenvedte meg, most aztán végképp leáldozott. Az eset után később megtudta, hogy Qui-gon egy Jedi volt. Emiatt nagyon haragudott a Jedikre. A bukásuk volt az utolsó jó hír. De az ünneplésre nem volt oka, nem állt jól, és megint nehéz napok jöttek. A Birodalom egy sor új intézkedése, az erős központosítás hamarosan padlóra küldte a vállalkozását. Csődöt jelentett. Kényszerűségből, hogy a maradék vagyonát mentse, csempésznek állt. Utálta az úrutazást. Ráadásul az éles versenyben Watto kénytelen volt rendszeresen beszállítani a lázadóknak. Bár az úrutazásnál csak a politikától undorodott jobban. A felkelők szövetsége viszont nem volt finnyás, szinte mindenkivel vásároltak. Az utolsó útján is nekik vitt használt alkatrészeket. Elavult, de működőképes ketyerek beszerzésében még mindig jó volt. Életben tartotta a régi kapcsolatait. De ez is véget ért, amikor belefutott egy birodalmi őrzőbe. De ez nem holmi apró kis fináncspat volt. Nem, ez a balsorsával azonos méretű flotta, amit egy akkora csillagromboló vezetett, amekkorát még sose látott, és addig elképzelni se bírt. Nem, ez nem őrző volt. Ez a hatalmas armádia keresett valamit, de nagyon. Watto rémülten arra gondolt, hogy bizony a megbízóit. Míután bevontatták a hajóját a legnagyobb romboló legkisebb dokkjába, amiben ő még mindig egy parány volt, egy ellenszenves arcú tiszt jelentette az elfogását. Az adatai felsorolásakor apró zavar támadt, midőn a neve is elhangzott. A tiszt kapott néhány kérdést, aminek felhangja meglehetősen ijesztő volt. Ez után szünet következett, a tiszt és beosztottjai csúnyán méregették. Bajban volt. Aztán váratlanul új parancs érkezett, ami meglepetést keltett. De csak egy pillanatra. Ezt követően egy valószínűtlen utazás következett valahová, a városhajó gigászi magasságaiba, mogorva és feszült fegyverek gyűrűjében. Szomorúan búcsúzott az élettől, mert sejtette, hogy nincs visszaút.....

Az utazás feszült volt és komor, ám a megérkezés maga volt a rettenet. Amikor széthúzódtak az ajtószárnyak, és megpillantotta azt az alakot, akitől az egész galaxis rettegett, Watto kis híján belehalt látványba. A sötét, szörcsögő rém rábámult. Ettől úgy érezte magát, mint egy icipici rovar egy nagy gyűjteményben. A tiszt újra elhadarta a mondanóját. Watto ezalatt rémülten bámulta a padlót, és hálás volt az összekötőjének. Hálás volt érte, amiért régebben még bosszankodott, hogy csak annyit tudott a lázadókról, amennyit. Egy nyomorult koordinátát, nem többet. Azt készsége-

sen elmondja majd, mielőtt kérdik. A tiszt befejezte, csönd lett. Kínos csönd. Csak az életidegen szörcsögés hallatszott, csak a gúnyos-kegyetlen pillantás fűrkészett. Nagyon nagy a baj! - gondolta elkeseredetten. Egyszerre csak a legnagyobb rémületére a saját hangját hallotta. Akadovza és remegve magyarázkodott, hogy a rakományát a lázadóktól vette, de áll a Birodalom szolgálatára. Bizonygatta, hogy átverte azt a rebellis csúrhét. Természetesen megmutatja, hogy hol történt az ügylet, természetesen a rakományt is átadja, ha úgy kívánják. Hirtelen hallgatott el kétségbeesetten, önmaga iránti mély megvetéssel. Nem igazán kedvelte a lázadókat, kényszerből üzletelt velük. De ez árulás! Vágytani kezdett rá, hogy lepuffantsák. Újra csönd lett. A nagyúr szörcsögött és fixírozott, Watto kínosan feszengett. Egy kis idő után már az előállító tiszt is. Csak a rohamosztákosokon nem látszott semmi. De ők páncélban voltak. A hosszúra nyúlt csend olyan volt, mint egy pókháló, mindenki reménytelenül beleragadt, és ezt a hálót szövő fekete rém kaján örömmel figyelte.

- Watto! - Vader hirtelen szólalt meg, sokkolva mindenkit a helyiségben. A hang kéjes volt, méregető és bizalmas. A Birodalom tisztje megkockáztatott egy meglepett pillantást a fogoly felé. Ismerik egymást? - kérdezte magát döbbenetben. A Lovag jelére ő és az emberei azonnal távoztak. Az ajtószárnyak becsukódása Watto idegeibe mart. Iszonyodva nézett fel abba a fekete maszkba. Hatalmasra tágult szemében ott tükröződött a sziluett, a galaxis leg-sötétebb pontja. Sokkal nagyobb volt a baj, mint hitte, sokkal! A borzalom fokozódott.

- Watto - dorombolta a Sith. - Régi ismerősök vagyunk. Beszélgessünk! Hiszen sok a közös témánk!

A rém szószátyárkodása még szörnyűbb volt, mint amikor hallgatott. Rövid szünet után következett a fokozhatatlan iszony fokozása.

- Mesélj Anyámról!

Watto üveges tekintetében a felismerés olyan volt, mint a csillámfűszer halálos dózisa: ragyogó és mégis sötétséggel teli...

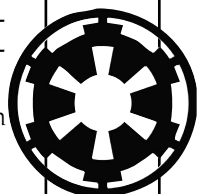
Az ajtó összecukódása után a tiszt kissé megkönnyebbült. A döbbenet azonban maradt. Fel nem tett kérdések visszhangjától zúgott a feje. A várakozó helyetteséhez fordult.

- Várjon Vader nagyúr jelére, és akkor takarítson ki. Én lemegek az elfogott hajóhoz... Jelentse a Nagyúrnak, hogy személyesen ellenőrzöm a rakományát.

- Igen uram! - válaszolt szárazon a tiszt. A parancsnok feldúltan elsielt.

Túri András

17.

Az utolsó előtti pillanat

...A fáradtság ólomsúlyal ül rajtam, de teljesen éber vagyok. A harci riadó fénye bántja a szemem. Odakinn az események most érhetnek el a végkifejlethez, miközben én itt álmatlanul hanykolodom. Egy darabig még küzdök, végül sóhajtvá feladom, és felülök a priccsemen. Lassan masszírozom a homlokom, lazítani kellene. Megtehetném persze, hogy teletömöm magam valami csodaszerral, ami kiüt, de nem engedi a büszkeségem. Eszembe jut a Carida. Ott bezeg sosem volt ilyen problémám. Ezt a témát nagyon gyorsan ejtem. A Caridai kiképzési időszakra gondolni, ahol rohamosztagost faragtak belőlem, nem tesz jót az emésztésnek. Körülnézek, szolgáltatón kívüli társaim mélyen alszanak, a riadó tompa ellenfényében bizonytalan foltoknak látszanak. Az állomás kiszámított szimmetriája, célszerű és puritán belső elrendezése mindig megnyugtatóan hatott rám, amióta csak itt teljesíték szolgálatot. Most azonban valahogy megváltozott, fenyegető lett. Van bennem egy cérnavékony kis hang, amely menekülni akar. Badarság, elnyomom az érzést. Az állomás a legbiztonságosabb hely a galaxisban. Egy másik érzést veszek elő, amely jobban illik ide: a büszkeséget. A Halálcsillagon szolgálni különleges feladat, és megtiszteltetés. A Császár elit katonája vagyok, a valaha épített legjobb és legmodernebb fegyveren szolgálva a Birodalmat. Az elit. Mindig erre vágytam. Fölmerül bennem az egyetlen alkalom, amikor láttam a Császárt...

Egyszer álltam neki díszőrséget a Coruscanton, még azelőtt, hogy behajóztak volna a Halálcsillagra. Akkor már tudtam, hogy valamilyen különleges beosztást kapok, tekintettel a kiváló szolgálati minőségemre. Már jó ideje álltunk ott rezzenéstelenül, amikor egyszerre csak váratlanul egy csuklyás öregember tűnt fel a piros egyenruhás testőrgárda kíséretében. Őszintén megdöbbenem. Ő lenne a Császár? Mondhatom, hogy háborzongató és elgondolkodtató egy élmény volt. Még szerencse, hogy a sisakom elfedte azt a rendkívül bamba és értetlen arckifejezést, amit vágtam. Egyszerűen képtelen lévén megemészteni, nem győztem csodálkozni azon, hogyan uralkodhat világok millióin ez az öregember. Más vártam. Hogy mit, fogalmam sincs, talán egy mitikus alakot, aki legalább olyan nagy és ijesztő, mint Lord Vader. Ehelyett azonban egy aszott, botal járó öregembert kaptam. Alaposan megzavarodtam. Nem tudom a társaim mit éreztek, de én hálás voltam a páncélnak, amely elleplezte megdöbbenésemet. Ahogy elhaladt előttünk, rám nézett egy pillanatra. Ettől a pillantástól kirázott a hideg, és elszorult a torkom. Úgy éreztem lelepleződtem, pontosan tudja, hogy min töprengek. Ismeri a gondolataim. A reakcióm az azonnali megalázkodás volt ezelőtt a félelmetes hatalom előtt, és ő ezt elégedetten vette tudomásul. Csak egy pillanat és egy pillantás volt az egész, de éreztem, amit éreztem. Ő pedig tudta. Miután eltávolozott, mint aki valami bűbáj alól szabadult, újabb szentségtörő gondolat ugrott be ott álltomban. Felmerült bennem, hogy mi lesz, ha meg talál halni? Elvégre ő is csak egy ember. Egy-egy nagy formátumú, erős kezű vezető halála mindig torzalkodást és káoszt szül, én pedig ízig-vérig rendpárti voltam mindig is. A felfordulást elkerülendő vajon ki léphet majd a helyébe? Úgy tudom, hogy nincsen utóda. Na persze ott van a barátja, és a jobb keze, Lord Vader. Különös volt, mert bár logikusan adódott, de mégsem tudtam elképzelni Darth Vadert, mint a galaxis császárárt. A Császár szóra mindig az a csuklyás alak ugrott be, s így van ez most is. Nem tudok mást elképzelni.

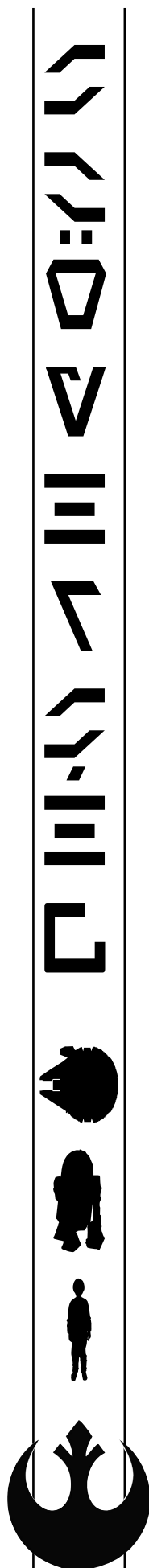
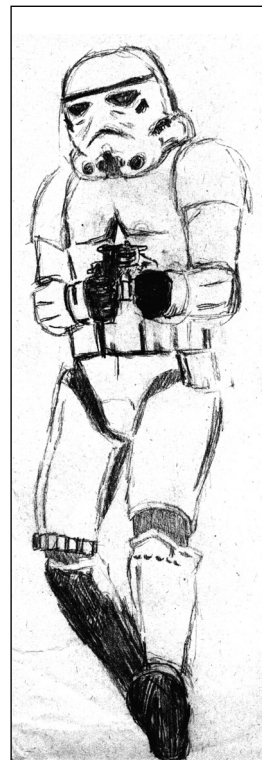
Valami hibádzik, meglehet, csak énbennem...

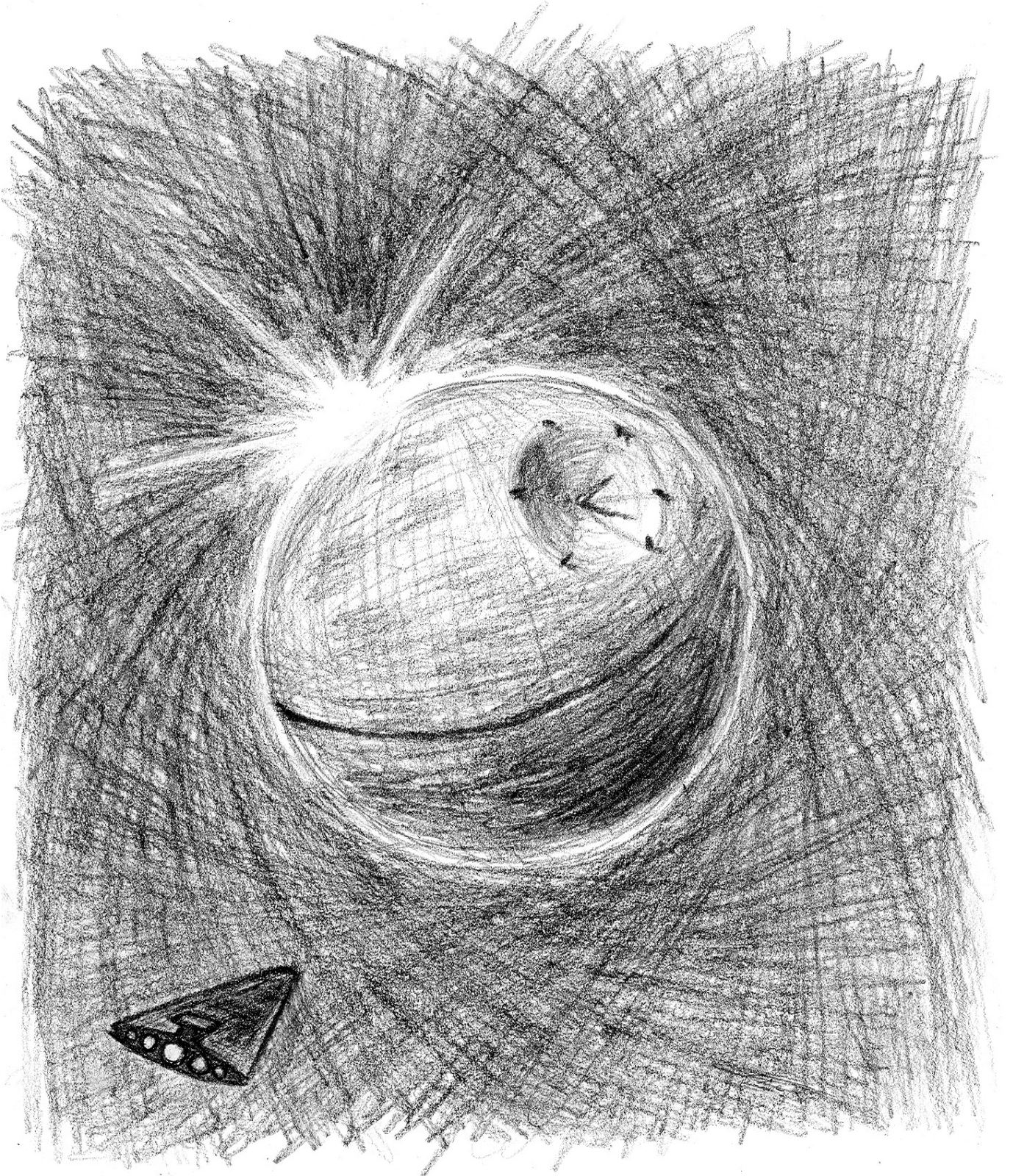
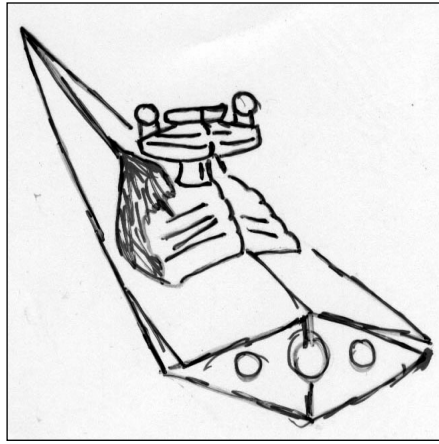
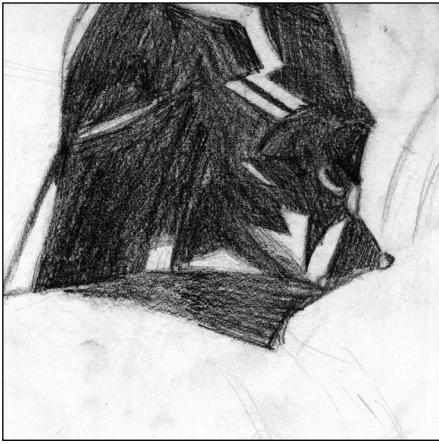
Elhessegetem az emléket. Ismét a nemrég lezajlott eseményeken töprengek. Elég nagy felfordulás volt erre felé. Valami vakmerő, aki a jelekből ítelve aligha lehetett normális, megszóktatta az egyik politikai foglyot, akit a nagymoff halálra ítelt. A legnagyobb rejtély a számomra, hogy hogyan jutott be a biztonsági szektorba

az az akárci. Úgy hallottam, hogy a hajóját - ami egy röhejes ócskavas volt - az Alderaan törmelékmezéjében fogták el. Hogy mit kereshetett ott, arról nem szóltak a hírek. Lehet, hogy egy csempész volt. Aztán itt a másik lehetetlenség, hogy miként sikerült meglépnie az állomásról. Állítólag a vonósugár nem működött, de ez képtelenség. Az a csempész vagy kicsoda nem tudhatta, hogy hol és hogyan kell kikapcsolni a vonósugarat. Arról nem is beszélve, hogy miként jutott volna el odáig észrevétlenül. Az állomás hemzseg az emberektől és droidoktól, valaki csak kiszúrta volna azt az alakot! Rádásul végig egy raj őrizte azt a területet. Az egyik-külkel beszéltem. Azt hitték ugyan, hogy csak gyakorlatról van szó, de biztos észrevették volna, ha valaki arra téved. Nem láttak senkit. Több mendemonda is kering arról, hogy mi is történt a börtönblokkban. Az egyik szerint a csempész cimboráit összelapította a hulladékzúzó, ahová a gárda túlereje elől menekültek. Ennek ellentmond, hogy a fogoly csak kijutott valahogy onnan. Ezt megint nem értem. Hogy nem bírt el a gárda néhány csempéssel? Habár senki sem tudja megmondani, hogy hányan lehettek ezek a banditák, akik magukat csempészték be a bázisra. A kiszabadított fogoly valami szenátor volt. Ez akkorra elveszítette a jelentőségét, hiszen a szenátust feloszlatták. Az uralkodóhoz méltó tett volt ez, megszüntette a fölösleges pózolás és szajtépes cirkuszát. Kiiatott egy zavaró tényezőt a hatalmi apparátusból. Ismét egy lépést tett a teljes rend felé. A szenátus handabandázására kidobott pénzt ezen túl másra, hasznosabbra lehet költeni. Úgy tűnik, ez a szenátor és a csempész - jellemző a párosítás! - elég nagy felfordulást okozott visszavonultában. Mindenfelé lövöldöztek! Mondom jellemző. Az egész rebellióra ez a jellemző. Állítólag Lord Vader is szolgált egy látványossággal. Valami ósdi sugárfegyverrel agyonvágott egy vénembert, akit a lázadók magukkal cipeltek. Hogy ő ki lehetett, arról aztán végképp nem tudni semmit. Az nem világos előttem, hogy ebben mi a dicsőség. Nem mintha kritizálni akarnám Vader nagyurát. Tarkin nagymoff hamarosan pontot tesz arra a neveléses rebellióra, amelynek tagjai vagy a régi szép időkét sirató szenátorok, vagy csempészek. Az egyik érzélgős anarhista, a másik szimpla bűnöző. Szívesen átaludnám azt a pillanatot, amikor a feletteseim szépen le-robbantják a csillagtérképekről a Yavinnak ezt a jelentéktelen kis holdját, ha tudnám. Meg a győzelmi beszédet is, amit a moff már javában írhat. A lényegét úgy is tudom.

Mielőtt a szállásomra értem, találkoztam egy frissen váltott lövésszel. Ő mesélte, hogy Lord Vader odakint harcol a lázadókkal. Ez már jobban illik a nagyúrhoz. Gondolatban szerencsés vadászatot kívánok neki, és a többi pilótának is. Elmosolyodok, miközben a lábamat nyújtóztatom. A lázadók száználmas kis támadással próbálják feltartóztatni az állomást. Neveléses! Az erőlködésük pont olyan, mintha egy lejtőn lefelé gördülő követ próbálna megállítani néhány hangya. Tarkin pontosan azt teszi, amit Vader valamelyik árokban. Odamegy és agyoncsapja a lázadókat. Ezután majd nem...

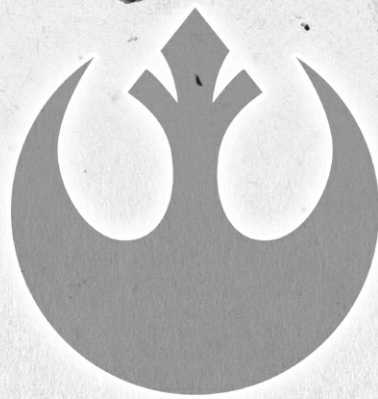
Túri András

STAR

WARS

**A 30 ÉVES
LEGENDA
TISZTELETÉRE**